

371.9124

ข618ก

ร.2

การสร้างแบบฝึกกลีลาสำหรับคนหูหนวก

ปริญญานิพนธ์

ของ

นิพัทธ์ อัครสวะเมฆ

4 พ.ย. 2539

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

พฤษภาคม 2538

ลิขสิทธิ์ เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

B. 51589

การสร้างแบบฝึกหัดสำหรับคนหูหนวก

บทคัดย่อ

ของ

นิพัทธ์ อัครสวะเมฆ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

พฤษภาคม 2538

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบฝึกลีลาสำหรับคนหูหนวก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้จากการสุ่มตัวอย่าง อย่างง่ายจากนักเรียนโรงเรียนเศรษฐเสถียร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทั้งชายและหญิงที่ไม่เคยเรียนลีลาสมาาก่อน จำนวน 23 คน โดยทำการฝึกลีลา 2 จังหวะ คือ จังหวะบีกินและจังหวะซ่า ซ่า ซ่า จังหวะละ 5 ครั้ง ๆ ละ 2 ชั่วโมง โดยใช้แบบฝึกลีลาสำหรับคนหูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและประเมินผลความสามารถด้วยแบบประเมินค่าความสามารถในการลีลาสำหรับคนหูหนวก ซึ่งเป็นมาตราประเมินค่า 5 ระดับ

ผลการประเมินค่าพบว่า นักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึกลีลาโดยใช้แบบฝึกลีลาสำหรับคนหูหนวก มีความสามารถลีลาจังหวะบีกินและซ่า ซ่า ซ่า แตกต่างกับเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสามารถในการลีลาทุกด้านอยู่ในระดับดีถึงดีมาก และแบบฝึกลีลาสำหรับคนหูหนวก มีความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ และเมื่อนำแบบฝึกลีลาสำหรับคนหูหนวกไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการลีลาสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด แสดงว่าแบบฝึกนี้เป็นแบบฝึกที่สามารถนำไปใช้ฝึกคนหูหนวกได้

A PRACTICAL DESIGN OF SOCIAL DANCE FOR THE DEAF

AN ABSTRACT

BY

NIPAT AKARASAWAMEK

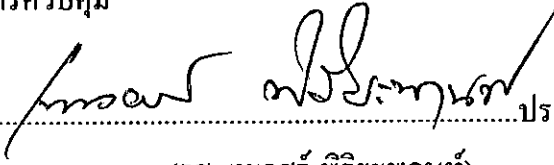
**Submitted in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
November 1995**

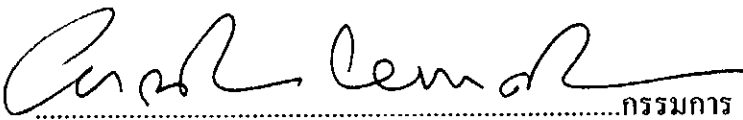
This research has been carried out upon the objective to invent social dance practice design for the deaf. The dancing practice design was produced and examined its qualities by random testing with 23 highschool students of Saetsathian School who have no experience on social dance before. The practice of Beguine and Cha Cha Cha rhythms by the practical design has been done for each 5 times (2 hours/time). Dancing abilities have been evaluated by an evaluation form which classified in five levels of dancing ability.

The results demonstrated that the deaf students who have been trained by practical design significantly different at 95 % confidence interval from standard level. All dancing abilities have been ranged between good to very good. The experts in social dance agreed that the practical design has a good face validity. Therefor, the deaf students who have been trained by practical design have abilities to dance both Beguine and Cha Cha Cha rhythms higher than standard level. It suggest that this practical design can apply to use with the deaf.

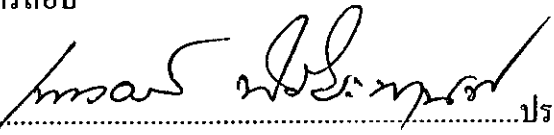
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้
แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

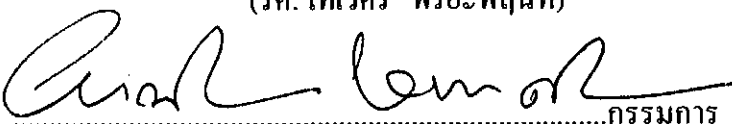
คณะกรรมการควบคุม

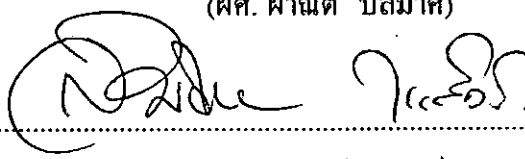

.....ประธาน
(รศ. เทเวศร์ พิริยะพจน์ท์)

.....กรรมการ
(ผศ. ภาณี บิลมาศ)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(รศ. เทเวศร์ พิริยะพจน์ท์)

.....กรรมการ
(ผศ. ภาณี บิลมาศ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อ. สมชาย ไกรสังข์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร. ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 15 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2538

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ เทเวศร์ หิริยะพจนท์ ประธานกรรมการที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผาดิต บิลมาศ ให้คำแนะนำตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์เทพวณี หอมสนิท ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำการสร้างแบบฝึกกลีลาสำหรับคนหูหนวกและแบบประเมินความสามารถกลีลาของคนหูหนวก ดร. มลิวัลย์ ธรรมแสง ผู้อำนวยการ อาจารย์ ชลัษฏ์รัตน์ ไข่มุกด์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ อาจารย์กิตติพร นักร้อง อาจารย์จิราภรณ์ กมลคนธ์ จากโรงเรียนเศรษฐเสถียร เป็นผู้ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เกี่ยวกับ สถานที่ นักเรียน ทั้งยังเป็นล่ามภาษามือและแนะนำเทคนิคการสอนนักเรียนหูหนวก รวมถึงการประเมินผลการฝึก ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบคุณนักเรียนโรงเรียนเศรษฐเสถียรทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี นอกจากนี้ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณอาจารย์จากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ อาจารย์นิตยา สำเร็จผล อาจารย์พวงมณี ตันติวงศ์ ที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูล อาจารย์อวยชัย เขียวจำ ให้ความอนุเคราะห์เกี่ยวกับการเตรียมสถานที่และบันทึกวิดีโอ อาจารย์สถิตเทพ เรืองศิริ จากโรงเรียนสุริยาลีลาศ กรุณาประเมินผลการฝึกและเพื่อน ๆ ทุกคนที่ให้อำลัใจ

คุณค่าและคุณประโยชน์ที่พึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเพื่อบูชา ตอบแทน พระคุณบิดา มารดา ญาติ พี่น้อง บุรพจารย์ เพื่อน ๆ และผู้มีพระคุณของผู้วิจัย

นิพัทธ์ อัครสวเมฆ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
ข้อตกลงเบื้องต้น	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับคนหูหนวก	5
ประเภทของความได้ยินของคนหูหนวก	6
สาเหตุที่ทำให้เกิดหูหนวก	8
ลักษณะของการเกิดการหูหนวก	8
พัฒนาการของคนหูหนวก	9
เทคนิคการสอนคนหูหนวกในประเทศไทย	9
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการสื่อสาร	10
การจับคู่สื่อสาร	10
การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	
การวิจัยในต่างประเทศ	13
การวิจัยในประเทศ	16
สมมุติฐานในการค้นคว้า.....	20
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	21
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	21

บทที่	หน้า
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	21
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	22
การจัดกระทำข้อมูล	23
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า	24
ผลการศึกษาค้นคว้า.....	24
5 บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	30
บทย่อ	
ความมุ่งหมายในการค้นคว้าวิจัย.....	30
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าวิจัย.....	30
เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าวิจัย.....	30
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
สรุปผลการวิจัย.....	31
อภิปรายผล.....	32
ข้อเสนอแนะ.....	33
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	34
บรรณานุกรม	35
ภาคผนวก	38
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	47

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงผลจากการประเมินความสามารถลีลาต ของนักเรียนทุหนวค โรงเรียนเศรษฐเสถียร จังหะบีกิน	24
2 แสดงผลจากการประเมินความสามารถลีลาต ของนักเรียนทุหนวค โรงเรียนเศรษฐเสถียร จังหะชำ ชำ ชำ	26
3 แสดงการเปรียบเทียบผลความสามารถลีลาต ของนักเรียนทุหนวค ที่ไ้รับการฝึกลีลาตจังหะบีกิน โดยใช้แบบฝึกลีลาตสำหรับคนทุ.....	28
4 แสดงการเปรียบเทียบผลความสามารถลีลาต ของนักเรียนทุหนวค ที่ไ้รับการฝึกลีลาตจังหะชำ ชำ ชำ โดยใช้แบบฝึกลีลาต สำหรับคนทุหนวค.....	29

บทที่ 1

บทนำ

ถ้อยคำ

แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 6 พ.ศ. 2530 - 2534 รัฐบาลได้วางนโยบาย ในการขยายการจัดการศึกษาแก่บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสติปัญญา มุ่งพัฒนารูปแบบ กับวิธีการเรียนการสอนที่เหมาะสม เพิ่มความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษา และ ความเสมอภาคทางคุณภาพทางการศึกษา ดังนั้นคนพิการเป็นกลุ่มบุคคลที่สังคมควรให้การช่วยเหลือ ส่งเสริมทุกวิถีทางเพื่อให้มีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขสามารถปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างที่บุคคลปกติทั่วไปปฏิบัติได้ ให้มากหรือใกล้เคียงที่สุด เพื่อลดช่องว่างระหว่างคนพิการ และคนปกติ สร้างความพึงพอใจให้แก่คนพิการ เป็นผู้มองโลกในแง่ดี เห็นคุณค่าของตนเอง ว่าความพิการที่เกิดขึ้นไม่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิต สามารถพัฒนาและแก้ไขได้ไม่ สร้างปัญหาให้สังคมแม้แต่เพียงน้อยนิด ยังคงสามารถสร้างคุณประโยชน์ต่าง ๆ ให้สังคมได้ ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าบุคคลทั่วไป หรืออาจจะดีกว่าบุคคลทั่วไป

ดังนั้นกิจกรรมที่บุคคลปกติทั่วไปปฏิบัติได้เป็นสิ่งท้าทายความสามารถของกลุ่มคน พิการ ให้เกิดความมานะพยายาม ปฏิบัติให้ได้เช่นกัน ดังที่พบเป็นข่าวอยู่ในสังคมปัจจุบัน กลุ่มศิลปิน พิการต่าง ๆ เช่น พิการแขนทั้ง 2 ข้าง พยายามใช้ปาก หรือเท้าวาดภาพได้สวยงาม เล่นดนตรีได้ไพเราะ จนเป็นที่ยอมรับของสังคม คนตาบอดสามารถเป็นนักร้อง นักดนตรีเอกของโลก เป็นนักกฎหมาย และอื่น ๆ อีกมากมาย จากการสัมภาษณ์คนพิการที่มีระดับสมอง ปกติโดยสื่อมวลชนต่าง ๆ มักได้รับคำตอบจากคนพิการว่า คนพิการไม่ต้องการให้สังคม แสดงอาการสงสาร สมเพชเวทนา เพราะสิ่งเหล่านั้นเท่ากับเป็นการดองย่ำให้สุขภาพจิตถดถอยไปทุกขณะ คนพิการต้องการความเข้าใจ การยอมรับความสามารถ และแสดงความ สามารถให้ประจักษ์ต่อสังคม การให้บริการ ให้ความสะดวก ให้ความช่วยเหลือด้านต่าง ๆ ให้ คนพิการได้รับสิทธิและโอกาสเท่าเทียมบุคคลปกติทั่วไปพึงได้รับ เช่น รายการโทรทัศน์บาง สถานี ให้บริการด้านภาษามือ แก่คนหูหนวกซึ่งมีอยู่จำนวนมากในประเทศไทย เพื่อรับรู้ข่าวสารต่าง ๆ ที่รายการนั้น ๆ นำมาเสนอแก่ประชาชน สร้างความสุขและความพึงพอใจแก่คนหู หนวกเป็นอันมาก

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมองเห็น ความสำคัญของคนพิการ

อย่างไร้ประจักษ์ประจักษ์ที่จะมีส่วนพัฒนาความสามารถคนพิการให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขไม่เป็นผู้สร้างปัญหาให้กับสังคม มีความภาคภูมิใจในความสามารถแห่งตนระดับหนึ่ง ซึ่งในปัจจุบันนี้การศึกษาวิจัยด้านพลศึกษาในประเทศไทย ที่จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่คนพิการ นั้นยังไม่ปรากฏเท่าใดนัก ผู้วิจัยจึงเกิดแนวคิดที่จะศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคนพิการ ในประเทศไทย โดยประเมินความสามารถของตัวผู้วิจัยว่า น่าจะศึกษาวิจัยคนพิการกลุ่มใด หาโอกาสสังเกต พฤติกรรมของคนพิการกลุ่มต่าง ๆ พบว่า กลุ่มคนพิการที่ผู้วิจัยสนใจคือ กลุ่มคนพิการ ประเภทหูหนวก หรือมีความบกพร่องทางการได้ยิน สืบเนื่องจากการได้สนทนากับอาจารย์ สอนคนหูหนวกในโรงเรียนเศรษฐเสถียรพบว่า เด็กนักเรียนหูหนวกมีความสนใจกิจกรรม ประเภทการแสดงบนเวที การเชียร์ กิจกรรมลีลาศ เช่นเดียวกับเด็กนักเรียนปกติทั่วไป แต่ไม่มีโอกาสกระทำได้ เท่าเทียมกับนักเรียนปกติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาวิจัยคนพิการ ประเภทหูหนวก ให้มีโอกาสได้รับความรู้ด้านการลีลาศ เพื่อพิสูจน์และแสดงศักยภาพแห่งตน ของคนหูหนวก ให้ประจักษ์ต่อสังคม เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไปอีกด้านหนึ่ง และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะก่อให้เกิดความสุข ความพอใจให้แก่คนหูหนวก ลดช่องว่างระหว่างคนหูหนวกกับคน ปกติเห็นว่าความพิการของคนไม่เป็นปัญหาต่อตนเองและสังคม

จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียน ของเด็กนักเรียนหูหนวก ของโรงเรียนเศรษฐ เสถียร ผู้วิจัยมีความเห็นว่า คนหูหนวกน่าจะสามารรถลีลาศได้ดี ใกล้เคียงกับบุคคลปกติ ประกอบกับผู้วิจัยมีประสบการณ์ การสอนลีลาศมาเป็นเวลา 15 ปี เกิดแนวคิดที่จะพัฒนาให้ คนหูหนวกสามารถลีลาศได้เช่นเดียวกับคนปกติ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบ ฝึกลีลาศ สำหรับคนหูหนวกที่สนใจกิจกรรมการลีลาศ ตามแบบสากลนิยม ได้รับโอกาสและ บริการ เช่นเดียวกับบุคคลทั่ว ๆ ไปในสังคม

ปัญหาของการฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวกอยู่ที่ทำอย่างไรคนหูหนวกจะรับรู้จังหวะดนตรี ออกลีลาท่าทางได้ถูกต้องสว่างตามแบบสากลนิยม การออกลีลาสด่ายไม่เป็น ปัญหาเท่าใด เพราะสามารถมองเห็นได้ และสื่อความหมายด้วยภาษาเขียน และภาษามือ ที่สำคัญที่สุดคือคนหูหนวกจะออกลีลาศได้อย่างไร ให้เข้าจังหวะของดนตรี โดยรับรู้จังหวะ ดนตรีด้วยอย่างมั่นใจจากการสอบถามอาจารย์ผู้สอนกิจกรรม สำหรับนักเรียนหูหนวกพบว่า การแสดงออกท่าทางของ นักเรียนหูหนวกให้เข้ากับจังหวะดนตรีจะใช้วิธีการนับ ควบคุม ความเร็วในการนับ ให้เท่ากับ จังหวะเพลงที่ฝึกซ้อม หรือเปลี่ยนลีลา โดยสังเกตจากผู้นำ หรือผู้กำกับเป็นผู้ให้สัญญาณตามจุดที่จะสังเกตเห็นได้ สร้างปัญหาให้กับนักเรียนผู้แสดง เพราะจะต้องมีทักษะในการจำและการนับอย่างมาก ผู้ฝึกต้องใช้เวลาในการฝึกมากและไม่ สะดวก การแสดงบางครั้งพบว่าขณะแสดงเครื่องดนตรีหรือเครื่องเล่นเทปเกิดขัดข้อง หรือมี

ปัญหา หยุคกระทันหัน ผู้แสดงยังคงแสดงได้ โดยไม่รู้สึกรถึงปัญหาที่เกิดขึ้น การแก้ปัญหาเกี่ยวกับจังหวะดนตรีนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าแสงไฟช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการให้จังหวะดนตรีได้ โดยการทำให้ระบบเสียง และแสงเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน พบได้จากเครื่องไฟฟ้ารุ่นใหม่ ที่มีจำหน่ายอยู่ทั่วไปในปัจจุบัน สามารถดัดแปลงห้องเรียน เป็นห้องทดลองสำหรับฝึกลีลาศ สำหรับคนหูหนวกให้สามารถลีลาศได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ถึงแม้ความซาวซึ่งในเสียงเพลงไม่เท่ากับบุคคลปกติทั่วไป แต่จะเกิดความซาวซึ่งในลีลาท่าทาง ทั้งลดทอนการเคลื่อนไหวได้ การที่คนหูหนวกสามารถลีลาศได้เท่าเทียม หรือใกล้เคียงกับบุคคลปกติจะสร้างความภาคภูมิใจ ความพึงพอใจ ความประทับใจให้กับคนหูหนวก และผู้พบเห็นมิใช่น้อย

การสร้างแบบฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวกนี้ จะก่อให้เกิดประโยชน์ แก่คนพิการหูหนวก ได้มาก เพราะเป็นงานวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของคนหูหนวกอีกด้านหนึ่ง เป็นสิ่งที่ สังคมคาดไม่ถึง เป็นกิจกรรมอีกประเภทหนึ่งที่คนหูหนวกปฏิบัติได้ไม่ด้อยไปกว่าคนปกติทั่วไป

นอกจากนี้ยังสามารถนำกิจกรรมลีลาศนี้พัฒนานุคลิกภาพตนเอง ให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพดี สามารถลีลาศในงานสังคมทั่วไปได้ เป็นผู้มีความสุขทางกาย ทางจิตใจ ทางอารมณ์ และทางสังคม เกิดความมั่นใจในการดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ด้วยเหตุนี้สังคมทั่วไปควรให้โอกาส แก่คนพิการทั่วไป ให้มีโอกาสดำเนินชีวิตได้รับบริการได้รับสิทธิต่าง ๆ เช่นเดียวกับบุคคลปกติทั่วไป สามารถแสดงความสามารถทุก ๆ ด้าน ที่บุคคลพิการต่าง ๆ พึงกระทำได้ พยายามช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ของคนพิการอย่างจริงจัง และถูกต้องตามความต้องการ จึงจะพบว่าบุคคลที่พิการ มีความสามารถแอบแฝงอยู่มากมาย มียิ่งหย่อนไปกว่าบุคคลปกติทั่ว ๆ ไป หรืออาจจะมีมากกว่า งานวิจัยฉบับนี้แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของคนหูหนวกอีกด้านหนึ่ง คือความสามารถในการลีลาศซึ่งสังคมคาดไม่ถึง เป็นส่วนหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าคนพิการยังมีความสามารถแอบแฝงอีกมากมาย มิได้เป็นปัญหาต่อสังคม ยังคงเป็นทรัพยากรที่มีค่าสำคัญต่อสังคมมิใช่น้อย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสร้างแบบฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวก
2. เพื่อพัฒนาความสามารถในการลีลาศของคนหูหนวก

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ได้แบบฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวก

2. แบบฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวกทำให้บุคคลทั่วไปเห็นความสามารถของคนหูหนวกในการลีลาศให้เข้ากับจังหวะดนตรีอย่างถูกต้องด้วยตนเอง
3. เป็นแนวทางสำหรับการศึกษาและพัฒนาการลีลาศเพื่อคนหูหนวก

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้รับการทดลองไม่ถูกควบคุมกิจกรรมอื่น ๆ ตลอดช่วงการทำวิจัย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียน ที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนเศรษฐเสถียรระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 23 คน ทั้งเพศชาย และ เพศหญิง อายุระหว่าง 16 - 20 ปี สูญเสียการได้ยิน ระดับ 65 - 85 เดซิเบล
2. ตัวแปรที่จะศึกษาครั้งนี้ ได้แก่คนหูหนวก และคะแนนความสามารถลีลาศจากแบบฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คนหูหนวกหมายถึง คนที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับการได้ยิน เนื่องจากอวัยวะที่ใช้สำหรับฟังเสียงเสียไปบางส่วน หรือเสียไปจนหมด ประสาทหูไม่ทำงานตามปกติ ทำให้ไม่สามารถได้ยินคำพูด และเสียงต่าง ๆ ได้ เมื่อขาดการได้ยินก็ย่อมขาดภาษาในการติดต่อ กับคนทั่วไปด้วย
2. แบบฝึกลีลาศหมายถึง วิธีการสอนลีลาศสำหรับคนหูหนวกโดยใช้แสงไฟประกอบจังหวะในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การลีลาศในจังหวะบี๊กินและจังหวะ ซ่า ซ่า ซ่า เป็นเนื้อหาในการสอน
3. แบบประเมินค่าความสามารถลีลาศสำหรับคนหูหนวกหมายถึง แบบประเมินที่ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบประเมินค่าความสามารถลีลาศสำหรับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาของคารณีน นวพันธุ์
4. อาจารย์ผู้สอนหมายถึง อาจารย์ที่ทำหน้าที่สอนลีลาศสำหรับคนหูหนวก
5. นักเรียนหมายถึง นักเรียนหูหนวกโรงเรียนเศรษฐเสถียร ที่สูญเสียการได้ยินระดับ 65 - 85 เดซิเบล
6. ผู้เชี่ยวชาญหมายถึง อาจารย์ผู้มีประสบการณ์ และความสามารถในการสอนวิชาลีลาศมาอย่างน้อย 5 ปี

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับคนหูหนวก

คนหูหนวก หมายถึง คนที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับการได้ยิน เนื่องจากอวัยวะที่ใช้สำหรับฟังเสียงเสียไปบางส่วน หรือเสียไปจนหมด ประสาทหูไม่ทำงานตามปกติ ทำให้ไม่สามารถได้ยินคำพูด และเสียงต่าง ๆ ได้ เมื่อขาดการได้ยินก็ย่อมขาดภาษาในการติดต่อกับคนทั่วไปด้วย (อัจฉรา จันไกรผล. 2517 : 6)

จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาให้แก่คนหูหนวก

การให้การศึกษาแก่คนหูหนวกเพื่อที่จะ

1. ให้คนหูหนวกเป็นคนที่มีวุฒิภาวะทางสังคมสามารถมีเพื่อนได้ทั้งคนหูหนวกและคนปกติ

2. ฝึกทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตให้แก่คนหูหนวก

3. ให้คนหูหนวกสามารถอยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างปกติสุข

4. เพื่อให้คนหูหนวกเข้าใจสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ เป็นต้น

5. สามารถติดต่อกับคนทั่ว ๆ ไป โดยใช้ภาษา ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน

(อัจฉรา จันไกรผล. 2517 : 11)

นิวเลย์ (Newley. 1965 : 23) กล่าวว่าความบกพร่องของอวัยวะรับฟังเสียงที่จะทำให้บุคคลนั้น ๆ มีอาการหูหนวกมี 4 ประการ

1. ความบกพร่องในการนำ (Conduction Impairment) หูหนวกประเภทนี้ อวัยวะรับฟังเสียงจะเกิดความบกพร่องในการนำคลื่นเสียงของอากาศ ทำให้เสียการได้ยินที่หูชั้นนอก และชั้นกลาง เช่น เกิดการอุดตันในรูหู เยื่อหูทะลุ เกิดความบกพร่องขึ้นในหูชั้นกลาง เป็นต้น

2. ความบกพร่องจากประสาทความรู้สึก (Sensori - Neural Impairment) หูหนวกเพราะเกิดความบกพร่องของหูชั้นใน หรือ เพราะประสาทหูที่ติดต่อระหว่างหูชั้นในกับสมองเกิดความบกพร่อง

3. ความบกพร่องรวม (Mixed Impairment) การหูหนวกเกิดจาก ข้อบกพร่องประการที่ 1 และที่ 2 รวมกัน

4. ความบกพร่องส่วนกลาง (Central Impairment) การเสียความได้ยินเนื่องจากสมองส่วนกลาง ที่เกี่ยวกับการฟังเสียง ทำหน้าที่ไม่ได้ อาจเนื่องมาจากประสาทหูเกิดอันตรายแล้วอาการติดต่อไปถึงสมอง ทำให้มีการอักเสบ บวม หรือเกิดโพรงในสมอง หรือท่อเสียงในสมองอักเสบ หรือเกิดจากโรคเกี่ยวกับกลุ่มเลือด (Blood Group) ของแม่ และลูกเป็นพิษต่อกัน

ประเภทของความได้ยินของคนหูหนวก

เราจะทราบว่าคนหูหนวกนั้นมีการสูญเสียการได้ยินมากน้อยเพียงใดต้องทดสอบความได้ยินด้วยเครื่องวัดความได้ยิน (Audiometer) ผลที่จะออกมาบอกให้ทราบว่า มีการได้ยินเหลืออยู่มากน้อยเท่าไรนั้น เรียกว่า ออดิโอแกรม (Audiogram) ในออดิโอแกรมจะบันทึกให้ทราบถึงผลของความได้ยินของหูทั้งสองข้างทั้งซ้ายและขวาในออดิโอแกรม (Audiogram) นี้ จะแสดงหน่วยวัดของความได้ยิน เรียกว่า เดซิเบล (Decible) เดซิเบล คือหน่วยวัดความได้ยิน มีหน่วยเป็นสิบ และได้มีการค้นคว้าขนาดความดัง ของเสียงชนิดต่าง ๆ เป็นหน่วยเดซิเบล ดังรายการต่อไปนี้

ระดับความดังของเสียง

(เดซิเบล)	เสียงพูดและการได้ยิน	สิ่งที่ทำให้เกิดเสียงทั่ว ๆ ไป
140	ขั้นทำให้ปวดหู	เสียงสัญญาณภัยขนาดใหญ่ในระยะ 100 ฟุต
130	ทำให้เกิดระคายหู	เช่นเสียงเครื่องบินในระยะใกล้
120	สะท้อนแก้วหู	เช่นเสียงเครื่องบินในระยะใกล้
110	ขั้นดังเกินความต้องการ	เสียงในโรงเรียนที่มีเครื่องยนต์เครื่องจักร
100	เสียงตะโกนจากหู 1 ฟุต	เสียงรถไปใกล้ ๆ
90	เสียงตะโกนดังมาก ๆ	เสียงวิทยุเปิดดัง เสียงวงดนตรี

ระดับความดังของเสียง (เดซิเบล)	เสียงพูดและการได้ยิน	สิ่งที่ทำให้เกิดเสียงทั่ว ๆ ไป
80	เสียงตะโกนดังมาก ๆ	ที่บรรเลงอยู่ใกล้มาก
70	เสียงสนทนาธรรมดา	เสียงในตลาดและสถานที่จอแจ
60		
50	เสียงพูดค่อย ๆ	เสียงวิทยุค่อย ๆ ในบ้าน
40		
30	เสียงกระซิบ	เสียงนาฬิกาเดินพอที่จะได้ยิน
20		
10	เสียงแผ่วเบา	เสียงนอกบ้านในยามสงบ
0	ความดังที่มนุษย์ สามารถได้ยิน	

คนที่หูหนวกมีการสูญเสียการได้ยินมากน้อยแตกต่างกันดังนี้

1. 20 - 40 เดซิเบล เรียกการสูญเสียการได้ยินอย่างอ่อน (Mild Hearing Loss) ไม่มีปัญหาในการฟังและการพูดมากนัก เรียนกับเด็กปกติได้

2. 40 - 65 เดซิเบล เรียกการสูญเสียการได้ยินบางส่วน (Partial Hearing Loss) พอจะสอนพูดได้ต้องฝึกให้พูดตั้งแต่เล็ก ๆ พออนุโลมให้เรียนกับเด็กปกติได้

3. 65 - 85 เดซิเบล เรียกการสูญเสียการได้ยินอย่างรุนแรง (Severe Hearing Loss) ไม่เข้าใจเสียงสนทนาเลย สอนพูดไม่ได้ต้องเรียนในโรงเรียนสอนคนหูหนวกเท่านั้น

สาเหตุที่ทำให้เกิดหูหนวก

การหูหนวก ซึ่งหมายถึงการเสียความได้ยิน เนื่องจากอวัยวะรับเสียงบกพร่องนั้นมีสาเหตุหลายประการ นายแพทย์สตีบ วีระบุตร ได้จำแนกสาเหตุที่ทำให้เกิดการหูหนวก ไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. หูหนวกโดยกำเนิด และเนื่องจากกรรมพันธุ์
2. หูหนวกขณะทำการคลอดเพราะถูกกดหรือบีบศีรษะเป็นเวลานานหรือแรงเกินไป
3. หูหนวกเนื่องจากโรคติดต่อบางชนิด ซึ่งไปทำลายประสาทหู หรือเกิดการอักเสบในหูส่วนกลางหรือส่วนใน เช่น โรคหัด คางทูม สมออักเสบ เป็นต้น
4. หูหนวกเนื่องจากโรค คอ หู จมูก เช่น เชื้อแก้วหู (Cardrum) ทะลุ เกิดการอักเสบในโพรงหูส่วนกลาง
5. หูหนวกเนื่องจากกระทบกระเทือนถึงอวัยวะหู เช่น ถูกตีที่ศีรษะ หกล้มอย่างแรง เสียงดัง ก็อาจทำให้หูหนวกได้
6. หูหนวกเนื่องจากพิษยาบางชนิด

ลักษณะของการเกิดการหูหนวก

"หูหนวก" เป็นความพิการที่อาจเกิดแก่คนได้ 2 ระยะคือ

1. หูหนวกก่อนมีภาษาพูด เช่นคนที่หูหนวกตั้งแต่ก่อนคลอด ถ้าเป็นคนหูตึงคนประเภทนี้จะฝึกให้พูดได้ แต่ถ้าเป็นคนหูหนวกมากอาจฝึกให้เข้าใจภาษาพูดได้เหมือนกันแต่ช้า ถ้าไม่ได้รับการฝึกเลย จะไม่เข้าใจภาษาพูด หรือพูดไม่ได้เลย
2. หูหนวกหลังจากมีภาษาพูดแล้ว เช่น คนหูหนวกเพราะประสบอุบัติเหตุจนหูหนวก หลังจากมีภาษาพูดดีแล้ว คนหูหนวกประเภทนี้จะพูดได้ แต่ไม่สามารถได้ยินเสียงคนอื่น และไม่ได้ยินเสียงพูดของตนเอง การได้ยินไม่ดีทำให้การติดต่อกับคนอื่นโดยการพูดมีปัญหา เสียงเริ่มเพี้ยนไปเรื่อย ๆ

ดังนั้น ไม่ว่าจะหูหนวกก่อนหรือหลังภาษาพูดก็ตาม แต่สิ่งที่เป็นปัญหา และคนหูหนวก ขาดก็คือ "ภาษา" การให้การศึกษาแก่คนหูหนวกจึงจำเป็นต้องจัดสอนสิ่งที่ขาดไปโดยจัดให้เหมาะสมกับสภาพของแต่ละคน

พัฒนาการของคนหูหนวก

คนหูหนวกมิได้แสดงความพิการให้เห็นทางร่างกาย แต่จะมีอาการที่พอจะสังเกตได้ ซึ่งเบเกอร์ (Baker) ได้รวบรวมพฤติกรรมที่คนหูหนวกแสดงให้เห็นดังนี้

1. พฤติกรรมที่แสดงออกทางร่างกาย ผู้ที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับการได้ยิน ที่ยังสามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ได้ยินไม่ชัดเจน จึงมักจะถามซ้ำ ยกมือป้องหู และเข้าใจลึกลับคู่สนทนามากกว่าปกติ จ้องหน้าคู่สนทนาตลอดเวลา บางรายมีอาการทรงตัวผิดปกติ

2. พฤติกรรมที่แสดงออกทางการพูดมักจะพูดเสียงเพี้ยน มีการหลีกเลี่ยงการสนทนา ทำให้มีประสบการณ์ต่าง ๆ น้อย

3. พฤติกรรมที่แสดงออกทางการเรียน มักจะสอบได้คะแนนต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับคนปกติ ทำงานช้า คะแนนของงานเกี่ยวกับการพูดไม่ดี เขียนตามคำบอกผิดมาก และ มักจะเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ผิดไปจากความเป็นจริง เพราะฟังไม่ชัด

4. พฤติกรรมที่แสดงออกทางสังคม เป็นมิตรกับคนยาก มักจะเป็นคนชอบสันโดษหรือเก็บตัว ปรับปรุงตนเองได้ยาก

ความเจริญเติบโตทางร่างกายของคนหูหนวกนั้นเป็นไปเหมือนคนปกติ แต่ท่าทางจะเก้งก้างส่วนทางด้านจิตใจมักจะเป็นคนที่มีความคิดรุนแรงแสดงออกอย่างไม่ยับยั้งไม่พยายามเข้ากับคนอื่น ลักษณะทางการพูด คนหูหนวกส่วนมากไม่สามารถพูดได้ บางคนพูดได้บ้าง แต่พูดซ้ำทอดสละยาวจืดจางผิดปกติเสียงไม่ชัดเจน (อัจฉรา จันไกรพล, 2517: 7-12)

เทคนิคการสอนคนหูหนวกในประเทศไทย

ครูที่สอนในโรงเรียนสอนคนหูหนวก จะมีวิธีการสอน ต่างไปจากครูที่สอนเด็กปกติ เพราะจะต้องใช้เทคนิคการสอนหลายอย่าง นักเรียนจึงจะเข้าใจบทเรียนได้ โรงเรียนสอนคนหูหนวกในประเทศไทยใช้วิธีสอนแบบระบบผสม(Combined System)คือใช้ทั้งวิธีสอนปากเปล่า (Oral Method) และวิธีสอนตามคู่มือ (Manual Method) สิ่งที่ครูสอนให้แก่ นักเรียนมีดังนี้

1. ภาษาสัญญาณ (Sign Language) เพื่อใช้เป็นสื่อ ในการติดต่อ ถ่ายทอดความคิดระหว่างครูกับนักเรียน หรือนักเรียนกับนักเรียน

2. การสะกดด้วยนิ้วมือ (Finger Spelling) ซึ่งหมายถึง การใช้นิ้วมือทำสัญลักษณ์แทนอักษรแต่ละตัวสะกดเป็นคำ ใช้ประโยชน์เมื่อนักเรียนไม่แน่ใจว่าคำที่ครูพูดนั้นคืออะไร ครูก็จะใช้วิธีสะกดด้วยนิ้วมือ

3. ฝึกการฟัง (Auditory Training) โดยใช้เครื่องช่วยฟังพิเศษ (Hearing Aid)

4. สอนอ่านริมฝีปาก (Lips Reading) และพูดให้ถูกต้อง

5. การเขียน จะใช้วิธีสอนเช่นเดียวกับเด็กปกติ แต่จะสอนเป็นประโยคสั้น ๆ ที่มีความหมายง่าย นักเรียนจึงจะเข้าใจ

6. การสอนวิชาการต่างๆโดยปกติครูที่สอนเด็กทั่วไปจะสอนโดยใช้หนังสือเรียนโรงเรียนอนุบาลก็ใช้หนังสือเรียนเช่นกัน แต่การใช้นั้นครูจะต้องย่อข้อความแต่ละตอนให้สั้นลงเหลือแต่ใจความสำคัญเสียก่อน แล้วจึงใช้สอนนักเรียนต่อไป (อัจฉรา จันไกรผล. 2518 : 17)

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการลีลาศ

การลีลาศมาตรฐานแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทโมเดิร์น (Modern) หรือเรียกอีกอย่างว่า บอลรูม (Ballroom Dancing) และประเภทลาตินอเมริกัน (Latin American Dancing)

ประเภทบอลรูม (Ballroom Dancing) มีอยู่ด้วยกัน 5 จังหวะ คือ ฟอกซ์โทรต (Foxtrot) วอลซ์ (Waltz) แทงโก้ (Tango) ควิกสเตป (Quickstep) และควิกวอลซ์ (Quick - Waltz) แต่ละจังหวะของการลีลาศประเภทบอลรูม (Ballroom Dancing) จะมีลักษณะการเดินและท่วงท่าของคนตรีเต็มไปด้วยความอ่อนหวาน สง่างาม นุ่มนวล และเรียบขาด ลำตัวของคู่เต้นจะตั้งตรง ผึ่งผายเป็นส่วนใหญ่

ประเภทลาตินอเมริกัน (Latin American Dancing) เป็นการเคลื่อนไหวของร่างกายที่มีความอ่อนไหวคล่องแคล่วปราดเปรียวกว่า ส่วนใหญ่จะใช้สะโพก เอว เข่า และข้อเท้าเป็นสำคัญ ท่วงท่าทำนองเพลงก็แตกต่างกันออกไป เร้าใจ และสนุกสนาน ร่าเริง ประเภทนี้มี 5 จังหวะเช่นกัน คือ รุมบา (Rumba) ช่า - ช่า - ช่า (Cha - Cha - Cha) แซมบ้า (Samba) ไจฟว์ (Jive) และพาโซโดเบิล (Paso Doble) (บุญเลิศ กระบวนแสง. 2521 : 14)

จังหวะบีกิน (Beguine) เป็นการลีลาศประเภทลาตินอเมริกัน ซึ่งสามารถเต้นได้ง่าย จังหวะหนึ่งโดยอาศัยทักษะการเดินและการย่อเข้า จังหวะบีกินเป็นจังหวะแบบ 4/4 หมายถึง 1 ห้องเพลงจะมี 4 จังหวะเต็ม 3 จังหวะแรกจะเป็นเสียงหนักและจังหวะที่ 4 จะเป็นเสียงเบา (พิชิต ภูติจันทร์, 2531 : 88)

จังหวะ ช่า ช่า ช่า (Cha Cha Cha) เป็นจังหวะลีลาศประเภทลาตินอเมริกันซึ่งเป็นที่นิยมกันมากในปัจจุบัน มีกำเนิดมาจากประเทศ โดมินิกัน และคิวบา โดยปรับปรุง ดัดแปลงมาจากจังหวะแมมโบ (Mambo) (พิชิต ภูติจันทร์. 2531 : 117)

การจับคู่ลีลาศ

การจับคู่ลีลาศนับว่าเป็นสิ่งที่ผู้เริ่มต้นหัดใหม่ จะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ เพราะ

ถ้าการจับคู่ไม่ถูกต้อง นอกจากจะไม่สง่างามแล้ว ยังเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการนำคู่เต้น หรือตามคู่เต้นและจะทำให้การทรงตัวเสียไปด้วย ผลเสียอีกประการหนึ่งก็คือ การเหยียบเท้ากัน การจับคู่ที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่สำคัญมากโดยเฉพาะชายด้วยแล้วยังจะต้องศึกษาการเข้าคู่ให้ถูกต้องจริง ๆ มิฉะนั้นจะนำความรำคาญให้แก่คู่เต้นเป็นอย่างมาก (Moore. 1976 : 6 - 9)

การจับคู่ในจังหวะลาตินอเมริกัน

การจับคู่ประเภทลาตินอเมริกันนั้นมีหลายแบบทั้งนี้เพราะการเต้นรำในจังหวะต่าง ๆ มีลวดลายการเต้นต่าง ๆ กัน การจับคู่ที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับแบบและกลุ่มสตีปของการเต้น การจับคู่แต่ละแบบได้แก่

การจับคู่แบบปิด หรือ การจับคู่ในท่าเริ่ม (Close Position)

การจับคู่แบบลาตินอเมริกันจะต่างกับการจับคู่แบบบอลรูมตรงที่

1. การจับคู่ลำตัวชายและหญิงจะห่างกันมาก
2. ส่วนบนของร่างกายตั้งแต่เอวถึงศีรษะจะตรงนึ่งขณะที่เต้นทำพื้นฐาน
3. มือซ้ายของชายและมือขวาของหญิง ที่จับกันอยู่จะยกขึ้นสูงกว่าปกติเล็กน้อย
4. มือขวาของฝ่ายชายที่แตะ อยู่ที่แผ่นหลังของหญิงนั้น ปลายมือ จะไม่โอบลึกนัก และจะเลื่อนขึ้นสูงกว่าปกติเล็กน้อย คือ จะอยู่ตรงบริเวณสะบักของฝ่ายหญิง
5. แขนซ้ายของหญิงทั้งแขนจะวางซ้อนทาบอยู่บนแขนขวา ของฝ่ายชายอย่างสบาย

การจับคู่แบบเปิด (Open Hold, Open Position)

การจับคู่แบบนี้จะพบในจังหวะโจฟว์ แต่อย่างไรก็ตามในจังหวะลาตินอื่น ๆ ก็ใช้ได้ลักษณะการจับคู่แบบนี้ได้แก่

1. ฝ่ายชายและฝ่ายหญิงยืนหันหน้าเข้าหากัน
2. ฝ่ายชายเอามือซ้ายจับมือซ้ายฝ่ายหญิง (จับคู่ด้วยมือข้างเดียวกัน)
3. ยืนให้ลำตัวห่างกันในระยะที่ต่างคนต่างเหยียดแขนออกไปเล็กน้อย(พองาม)
4. มือข้างที่ไม่ได้จับคู่จะยกไว้ข้าง ๆ และงอแขนเล็กน้อย

การจับคู่แบบข้าง (Side by Side Position)

การจับคู่แบบนี้พบมากในจังหวะชา ช่า ช่า และคิวบันรัมบาในลวดลายนิวยอร์ค และแฮนด์ทูแฮนด์ การจับแบบนี้ โดยการยืนหันด้านข้างเข้าหากันจับมือด้วยมือเดียว โดยเหยียดแขนด้านในไปจับกับมือด้านในของคู่ ผู้ชายจะหงายฝ่ามือขึ้น ผู้หญิงจะคว่ำฝ่ามือวางบนมือ

ของผู้ชาย และแขนด้านนอกของกึ่งจะวาดไปข้าง ๆ ลำตัว วางให้ได้ระดับอกของผู้เต้น (บุญเลิศ กระบวนแสง. 2521 : 14, 64)

สก๊อต และ เฟรนช์ (Scott and French. 1950 : 217 - 220) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการประเมิน ดังนี้

1. กำหนดเนื้อหาที่จะประเมินตามธรรมชาติของเนื้อหาหรือคุณลักษณะของกิจกรรมนั้น ๆ

2. กำหนดจำนวนระดับที่จะประเมินค่า

3. กำหนดนิยามหรือความหมายของแต่ละระดับ

4. โอกาสที่จะประเมินนักเรียนแต่ละระดับเท่า ๆ กัน

5. ใบบันทึกการประเมิน ต้องเตรียมให้ง่าย ต่อการประเมินนักเรียน แต่ละคน

6. จะต้องมีการเลือกและฝึกผู้ที่จะทำการประเมินค่า

สก๊อต และ เฟรนช์ (Scott and French. 1950 : 229 - 232) ได้กล่าวว่า การประเมินค่า (Ratings) เกือบจะเป็นวิธีเดียวที่ใช้วัดในเรื่องการเต้นรำ และใช้ในการประเมินความสามารถในทักษะต่าง ๆ และแบบต่าง ๆ ของการเต้นรำ นักเรียนอาจจะได้รับการประเมินในเรื่องการตอบสนองต่อจังหวะต่างๆในการแสดงการเคลื่อนไหวพื้นฐานต่างๆเช่น การกระโดดสลับเท้า (Skip) การกระโจน (Leap) การเคลื่อนไหวแบบสวิง (Swinging Movement) ในเรื่องแสดงแบบของการเต้นรำ เช่น วอลซ์ (Waltz) ชอททิซ (Schottische) โพลก้า (Polka) ฟอกซ์ทรอต (Foxtrot) การเต้นรำรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส (Square Dance) การประเมินกลุ่มเล็ก ๆ ทำได้ง่ายกว่า แต่เพื่อที่จะให้คนรู้สึกอายน้อยลง อาจจะให้หลายคนเต้นรำอยู่ด้วยในขณะที่มีเพียงไม่กี่คนที่กำลังถูกตัดสินอยู่ มาตรฐานส่วนประเมินค่า (Rating Scales) เกี่ยวกับทักษะการเต้นรำ อาจจะเป็นดังต่อไปนี้

5 คะแนน เท่ากับ ดีมาก หมายถึง ผู้เต้นรำมีจังหวะที่แม่นยำ และมีทักษะที่คล่องแคล่วในขั้นตอนที่เกี่ยวข้อง รูปร่างแบบของการเต้นรำ ตำแหน่ง ทิศทาง และรู้ลำดับขั้นของการเต้นรำ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจและความสนุกสนาน ตลอดจนแสดงออกถึงความมั่นใจในการเต้นรำ

4 คะแนน เท่ากับ ดี หมายถึง ผู้เต้นรำแสดงออกในเรื่องของแบบจังหวะและลำดับขั้นตอนได้อย่างถูกต้อง แต่ยังขาดความมั่นใจและความเป็นธรรมชาติ

3 คะแนน เท่ากับ ปานกลาง หมายถึง ผู้เต้นรำแสดงการเต้นรำได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดบ้างเล็กน้อย ซึ่งเขาสามารถจะแก้ไขได้เอง หรือโดยการเตือน หรือชี้แนะจากผู้เต้นคนอื่น ๆ และผู้เต้นก็รู้เรื่องของการเต้นรำดีพอที่จะสนุกสนานไปกับการเต้นรำนั้น

2 คะแนน เท่ากับ คำ หมายถึง ผู้เดินร่าสามารถแสดงขั้นตอนพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง และสามารถเดินร่าได้ดีพอสมควรโดยการนำของคู่เดินร่า หรือผู้เดินร่าคนอื่น ๆ ในเรื่องของจังหวะเขายังทำผิดพลาดบ้างในบางครั้งบางคราว และเขายังไม่สามารถปรับตัวใหม่ได้ทันที เขาอาจจะสนุกกับการเดินร่าหรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าเขารู้สึกไม่สบายใจเกี่ยวกับข้อผิดพลาดที่เขาทำลงไปหรือไม่

1 คะแนน เท่ากับ คำมาก หมายถึง ผู้เดินร่ายังแสดงการเดินร่าได้ไม่ดี เขาเกือบจะต้องขึ้นอยู่กับคนอื่น ๆ ตลอดเวลา ที่จะต้องคอยเตือนหรือชี้แนะเรื่องการลำดับจังหวะ ก็ไม่แน่นอน และเห็นได้ชัดว่าเขาไม่รู้ตัวเลขว่าจังหวะของเขานั้นไม่แน่นอน

การวิจัยต่างประเทศ

เมสัน (Mason. 1992 : 3865) ได้ทำการวิจัยเรื่องการรับรู้สองภาษา โดยการใช้ไสคัทสัญญาณ ภาษามือ และการพูด สำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยิน เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการด้านภาษาและการใช้ สองภาษาควบกันสำหรับการสอน ผู้ที่บกพร่องทางการได้ยิน ในงานวิจัยนี้การใช้สองภาษา หมายถึงภาษาที่เป็นภาพหรือภาษามือ เช่นภาษาสัญญาณของอเมริกัน เอ.เอส.แอล. (ASL - AMERICAN SIGN LANGUAGE) และภาษาพูด เช่นภาษาอังกฤษ หรือภาษาฝรั่งเศส ถึงแม้ภาษาอังกฤษ หรือภาษาฝรั่งเศสจะประกอบด้วยการเขียน ภาพพิมพ์ ภาษามือ และการแสดงความรู้สึกออกทางสีหน้าก็ตาม ถือเป็นภาษาพูดทั้งสิ้น นำมาสร้างเป็นประโยคเพื่อสื่อความหมาย เอ.เอส.แอล. เป็นสัญญาณเบื้องต้นที่พบเห็นอยู่ และเป็นภาษามือที่จะใช้อย่างไรในสภาพสังคมที่มีความสัมพันธ์กัน เป็นเครื่องตัดสินใจเป็นภาษาพูด หรือ ภาษามือตามธรรมชาติ ภาษาอังกฤษจะถูกพูดหรือได้ยิน ในขณะที่ เอ.เอส.แอล. จะเป็นภาษาที่มองเห็นได้ในการวิจัยนี้การใช้สองภาษา หมายถึงภาษาอังกฤษและภาษา เอ.เอส.แอล. ภาษาอังกฤษ และ ภาษาฝรั่งเศส เป็นตัวอย่างของการใช้สองภาษา เพราะเป็นภาษาที่ใช้พูด และได้ยินอยู่เสมอ แม้ภาษาของผู้บกพร่องทางการได้ยิน จะเป็นข้อมูลหลักสำหรับวิเคราะห์ประสบการณ์ การได้ยินของแต่ละคน ไว้ในงานวิจัยนี้ด้วย งานวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับการใช้สองภาษาควบกัน คือ ภาษา เอ.เอส.แอล. และภาษาอังกฤษ หรือฝรั่งเศส

เกลบาร์ด (Gelbard. 1994 : 135) ทำการวิจัย เรื่องการวิเคราะห์การใช้เสียงของครูในชั้นเรียนที่สอนเทคนิคการเดินร่าสมัยใหม่เบื้องต้น งานวิจัยนี้ศึกษาธรรมชาติของการสอน โดยมุ่งหวังไว้ก่อนว่า คำพูดที่พูดไปนั้น สามารถควบคุมการเรียนการสอนได้เสียงของครูที่เปล่งออกไป เช่น เสียงเพลง เสียงสูง คำ และเสียงประกอบอื่น ๆ ที่จะช่วยให้เสียงที่พูดออกไปสามารถสื่อความหมาย ถึงเนื้อหาของการเดินร่าอันเป็นศิลปะ ในรูปแบบที่ต้องการแสดง ออก

โดยมุ่งศึกษาพฤติกรรมการใช้เสียง ในการแนะนำ ในการสอนเต้นรำในชั้นเรียนโดย มีความเชื่อที่ว่า การฝึกหัดครูอาจจะได้รับประโยชน์จากข้อมูล และปัญหาที่ได้จากการศึกษานี้

จุดมุ่งหมายของการศึกษานี้ เพื่อจะพัฒนารูปแบบการใช้เสียงของครูระดับวิทยาลัย ในชั้นเรียนเทคนิคการเต้นรำเบื้องต้นและการเต้นรำสมัยใหม่เพื่อใช้รูปแบบนี้ในการเริ่มอธิบาย พฤติกรรมการใช้คำพูด และการใช้เสียงของครูฝึกสอน การเต้นรำสมัยใหม่ในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นไป รูปแบบพฤติกรรมในการออกเสียง ได้รวบรวมลงในเอกสารประกอบการสอน และนำไปใช้โดยกลุ่มของผู้สังเกตการณ์ซึ่งได้เดินทางไปยังวิทยาลัยต่างๆในฟิลาเดลเฟีย เพื่อสังเกตครูที่สอนเต้นรำสมัยใหม่ ชั้นพื้นฐาน 28 ชุด ชุดกลุ่มภายใต้หัวข้อหนึ่งและหัวข้อทางด้านพฤติกรรมหลัก 4 หัวข้อ : การสอน การเตือน (การแนะนำ) การโต้ตอบ และ ทักษะการตอบสนอง ครูผู้สอนการเต้นรำ 8 คน ได้รับการฝึกการใช้เอกสารประกอบการบันทึกนี้ เพื่อที่จะบันทึกพฤติกรรม การใช้คำพูด การใช้เสียงของครูสอนเต้นรำ 1 คน ต่อการสังเกตหนึ่ง ๆ

ข้อมูลถูกเก็บรวบรวมมาจากผู้สังเกตการณ์และจากการสัมภาษณ์ผู้สังเกตการณ์ ความถี่ของการสังเกตการณ์ที่เกิดขึ้นจากมากไปหาน้อยคือการนับการจัดการห้องเรียน ลักษณะการเคลื่อนไหว การตักเตือน การใช้คำศัพท์เฉพาะต่างๆ การตั้งคำถาม การกระตุ้น และพฤติกรรมการยอมรับตามลำดับร้อยละ 70 ของการใช้เสียงของครูผู้สอนทั้งหมด ประกอบด้วย การเคลื่อนไหวของครู นักเรียน หรือทั้งสองฝ่ายครู 13 ใน 16 คน ร้อยละสูงสุดในการออกเสียงตามรูปแบบ 8 อย่างข้างต้นใช้แบบทดสอบไค-สแควร์ CHI-SQUARE TEST ทดสอบ ความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนความถี่ที่ได้เน้นความคาดหวังของการทดลองที่จะทำให้การศึกษานี้การใช้เสียงของครูสอนเต้นรำนี้เป็นพื้นฐานของงานวิจัยเชิงปฏิบัติการในอนาคตและเป็นพื้นฐานของการพิจารณาหัวข้อเกี่ยวกับขบวนการเรียนการสอนเต้นรำต่อไป

บอยด์และทรีท (Boyd and Treat. 1994 : 3299) ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาสำรวจเกี่ยวกับการใช้สื่อวีดิทัศน์ ที่ต้องบรรยายเกี่ยวกับการเรียนลีลาศด้วยตนเอง ศึกษาวิธีการสอน การเอาเทคนิค การวิเคราะห์โดยไม่ต้องบรรยายมาใช้ในการลีลาศด้วยตนเอง จุดประสงค์ของการศึกษานี้คือการศึกษาค้นคว้าไปได้ศักยภาพและปัญหาการหาระบบการใช้ดนตรีคำศัพท์ด้วยภาพ กับเทคนิคการใช้วีดิทัศน์ เทคนิคเหล่านี้ อาศัยขบวนการเก็บข้อมูลการมองเห็น และการจัดการข้อมูลที่มองเห็นออกมาเป็นรูปแบบต่าง ๆ เนื้อหาการศึกษา ต้องการจะศึกษาประโยชน์ของการมองเห็นร่วมกับการใช้เทคโนโลยีเกี่ยวกับสื่อวีดิทัศน์เป็นเครื่องมือวิเคราะห์

ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ แบบไม่ใช้การบรรยาย กับการบันทึกวีดิทัศน์ ที่ไม่มีเสียงพูด ใช้เฉพาะกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเรียนลีลาศ และศิลปะการแสดงของแต่ละบุคคล ซึ่งได้รับการอบรมในโครงการอบรมให้การศึกษาทางสุนทรียศาสตร์ แก่อาจารย์ 8 ท่าน เป็น

เวลา 1 สัปดาห์ การศึกษาสุนทรียศาสตร์นี้ ได้ถูกจำลองแบบจากสถาบันศิลปะศาสตร์ ในการศึกษาแห่ง ลิงคอล์น เซ็นเตอร์ (Lincoln Center) อาศัยประสบการณ์จากความเห็นของ คิวอี้ (Dewey) ทฤษฎีของการ์คเนอร์ (Gardner) เกี่ยวกับการหั่งคิดหลายรูปแบบ และงานวิจัยของ ฮาร์วาร์ด (Harvard) มาเป็นตัวกำหนดรูปแบบที่ปรับปรุงโดยระบบของ โจนส์ (Jones) เป็นวิธีทางที่จะสร้างทฤษฎีพื้นฐาน ช่วยทำให้หัวข้อเรื่องปรากฏชัดขึ้น และข้อมูลมีลักษณะเฉพาะ

ประเด็นหนึ่งของงานวิจัยนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับปัญหาการเขียนรายงานผลการวิจัยที่ได้ จากตัวอย่างการใช้เทคนิควิเคราะห์สื่อที่ไม่ใช่การบรรยายนอกจากนี้ผู้วิจัยยังเตรียมเสนอข้อมูล การศึกษาต่อสื่อมวลชน เพื่อสำรวจรูปแบบของการเสนอวิธีอื่น ประโยชน์ที่ได้จากการ ปรับปรุงรูปแบบของระบบของโจนส์ รวมทั้งผู้วิจัย ในกลุ่มคล้ายคลึงกันโดยเน้นถึงการมีส่วนร่วมของผู้วิจัยในการวิเคราะห์ และวิธีทางที่จะวิเคราะห์ วิจัยข้อมูลจากหลาย ๆ ด้านซึ่งเป็นการตรวจสอบกับสมมุติฐานของนักวิจัย การตีความของผู้ที่ค้นพบ แสดงให้เห็นรูปแบบของ ข่าวสาร ซึ่งมักกำเนิดมาจากขบวนการ การวิเคราะห์จากการเห็นใน 1 ตัวอย่าง

สแตนเลย์ (Stanley. 1994 : 168) ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาการลีลาศ : โครงสร้าง ทฤษฎี มีหลากหลายวัฒนธรรม งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาสำรวจการสอนลีลาศในฐานะที่เป็นศิลปะ ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ในสมัยปัจจุบัน ซึ่งเป็นที่แพร่หลายและยอมรับ ในสังคมอเมริกัน การลีลาศโดยการเรียนนี้ อาศัยสัญชาตญาณที่ละเอียดอ่อนในการเรียนรู้ และพัฒนาความเข้าใจทางด้านประวัติศาสตร์วัฒนธรรม ของผู้อื่นตลอดจนของตนเอง การศึกษานี้มุ่งสำรวจวิธีการพัฒนา การขยายขอบเขตหลักสูตร การลีลาศแบบเก่าด้วยการใช้ประสบการณ์ จาก วัฒนธรรมต่าง ๆ และการวิจัย ขณะเดียวกันเป็นการขยายความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับ คุณ สมบัติความสวยงามของการลีลาศที่มีมาแต่ดั้งเดิมการศึกษานี้จะได้ทำการวิเคราะห์ จากตำราที่ เลือกแล้ว ด้านที่เกี่ยวกับประวัติความเป็นมา ในระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้ทฤษฎีบางอย่าง เกี่ยวกับการศึกษา ศิลปวัฒนธรรมมีหลายรูปแบบ และหลักความสวยงามที่มีอยู่ในการลีลาศ ตลอดจนศิลปะ ที่สัมผัสได้ด้วยตา จะนำมาพิจารณาด้วย การพัฒนาและการอภิปราย เป็นโครงสร้างทางรูปแบบทฤษฎี เพื่อจะให้ได้หลักสูตรการลีลาศ ที่ครอบคลุมวัฒนธรรมที่หลากหลาย เป็นการเพิ่มความเข้าใจในความสวยงามของลีลาศรูปแบบต่างๆ โครงสร้างที่จำเป็นสำหรับ การ ส่งเสริมการเรียนที่มีระบบเฉพาะตัวที่แตกต่างกันไป และการสำรวจที่ด้อยอาศัย ความร่วมมือ ทางด้านศิลปะจากผู้อื่น ในโลกของการลีลาศ และการลีลาศตามโรงละครในอเมริกัน ที่ เหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เหล่านี้จะต้องทำความเข้าใจ เพื่อเป็นแนวทางแห่ง ความรู้ ความเข้าใจตนเองต่อไป

เนื่องจากการจัดสิ่งแวดล้อมที่จะสอนให้สำนึกในวัฒนธรรม โดยผ่านทางโครงการที่ต้องอาศัยความรู้สึก สติปัญญา และขบวนการสร้างสมรูปแบบต่าง ๆ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่า รูปแบบการเรียนรู้เหล่านี้ สามารถนำไปใช้เป็นต้นแบบการพิจารณาวิชาลีลาสำหรับระดับมัธยม ศึกษา และใช้เป็นวิธีการสอนที่พิสูจน์ได้ จึงนำเอาการลีลา 3 ชนิด มาสังเกตและวิเคราะห์ อย่างละเอียด โดยใช้โครงสร้างเป็นต้นแบบ การพิจารณาถึงความเข้าใจวัฒนธรรมและความรู้เกี่ยวกับความสวยงามที่ได้จากประสบการณ์เหล่านี้จะทำให้ทราบว่าการลีลาแต่ละชนิด แฝงไว้ด้วยสัญลักษณ์ และจินตนาการ รูปแบบและเนื้อหา ตลอดจนคุณสมบัติแห่งความสวยงาม และการเคลื่อนไหวร่างกาย การศึกษานี้รวมถึงตัวอย่างของโครงสร้างและคำแนะนำเพื่อการค้นคว้าวิจัยต่อไป ขยายขอบเขตของหลักสูตรวิชาลีลาแบบดั้งเดิม ในระดับอุดมศึกษา

การวิจัยในประเทศ

ชูศักดิ์ เวชแพทย และคนอื่น ๆ (2518 : 13 - 15) ได้ทดลองจับเวลาปฏิริยาจากคน 40 คน เป็นชาย 20 คน เป็นหญิง 20 คน อายุระหว่าง 18 - 25 ปี วัดการสนองตอบของการกระตุ้นด้วยแสงและเสียง การสนองตอบด้วยมือกดสวิทช์ หรือการใช้เท้าเหยียบสวิทช์ วัดเวลาปฏิริยา ทั้งข้างขวา และข้างซ้าย ได้ข้อสังเกตคือ เวลาปฏิริยาข้างขวา และข้างซ้ายไม่แตกต่างกัน เวลาปฏิริยาของชาย และหญิงไม่แตกต่างกัน เวลาปฏิริยาที่กระตุ้นด้วยแสงให้เวลามากกว่าเสียงเป็นอัตราส่วน 1.36 - 0.20 : 1 ในผู้ชายและทดลองการตอบสนองโดยบันทึก อี เอ็ม จี ของกล้ามเนื้อแขน และใช้เท้าเหยียบสวิทช์ กับ อี เอ็ม จี ของกล้ามเนื้อองผลการศึกษาพบว่าไม่แตกต่างกัน แต่การตอบสนองด้วย อี เอ็ม จี ใช้เวลาสั้นกว่าเล็กน้อย

กิตติพงษ์ เทียนตระกูล (2521 : ง) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการสอนทักษะกีฬาที่มีต่ออัตรโนทัศน์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 27 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทักษะเก่ง ปานกลาง และอ่อน แล้วทำการสอนทักษะกีฬาทุกกลุ่ม สัปดาห์ละ 3 วัน เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสอนอัตรโนทัศน์และทักษะก่อนและหลังทำการสอนปรากฏว่า

1. ทักษะเบคมินตัน ของประชากรแต่ละกลุ่มดีขึ้น จากเดิมอย่างมีนัยสำคัญที่

ระดับ .05

2. อัตรโนทัศน์ของแต่ละกลุ่มดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากการวิเคราะห์หาความแปรปรวน ปรากฏว่า การเพิ่มของทักษะเบคมินตัน และอัตรโนทัศน์ของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกันที่ระดับ นัยสำคัญ .05

ศิวาภรณ์ บุญญวนิช (2522 : ง) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้สไลด์ ประกอบการสอน ภาษามือที่มีต่อการระลึกเสริมของคำภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนหูหนวกผลการทดลองจากการ วิเคราะห์วิจัยข้อมูลที่ได้จากกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแยกของแต่ละโรงเรียนและแต่ละชั้น ชั้นมัธยมปีที่ 1, 2 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียรการเสนอสั่งเร้าเป็นสไลด์ที่มีรูปภาพ ประกอบ คำศัพท์ภาษาอังกฤษประกอบภาษามือของครูจะระลึกคำได้ดีกว่ากลุ่มที่เสนอสั่งเร้าเป็นคำศัพท์ ภาษาอังกฤษประกอบภาษามือของครูและชั้นมัธยมปีที่1,2 ของโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ เสนอสั่งเร้าเป็นสไลด์ที่มีรูปภาพประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษประกอบภาษามือของครูจะ ระลึกคำได้ดีกว่ากลุ่มที่เสนอสั่งเร้าเป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษประกอบภาษามือนั้นคือกลุ่ม ทดลองดีกว่ากลุ่มควบคุมและสรุปได้ว่าการนำโสตทัศนูปกรณ์มาช่วยในการสอนคำศัพท์วิชา ภาษาอังกฤษแก่นักเรียนหูหนวกจะได้ผลดีกว่าการสอนธรรมดาที่ไม่ใช้โสตทัศนูปกรณ์

ธีรศักดิ์ อาภาวัฒนาสกุล (2525 : 44 - 71) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการฝึกเดิน รำที่มีต่อปฏิกิริยาการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการฝึกเดินรำที่มีต่อเวลา ปฏิริยา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชาย - หญิง จากวิทยาลัยครูพระนครซึ่งเดินรำไม่เป็น และ มีอายุระหว่าง 18 - 30 ปี จำนวน 60 คน เป็นชาย 30 คน หญิง 30 คนแบ่งกลุ่มตัวอย่าง ออก เป็น 6 กลุ่ม ๆ ละ 10 คน ให้แต่ละกลุ่มมีเวลาปฏิกิริยาเท่ากัน ผลการวิจัยพบว่า

1. การฝึกเดินรำมีผลต่อปฏิกิริยา ดังนี้

1.1 กลุ่มฝึกเดินรำชายจังหวัดยะบิกัน มีเวลาปฏิกิริยาของมือที่มีต่อแสงหลัง ฝึกพัฒนาดีขึ้นกว่าก่อนฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเวลาปฏิกิริยาของมือ ที่มี ต่อเสียง เวลาปฏิกิริยาของเท้าที่มีต่อแสงภายหลังการฝึกพัฒนาขึ้นกว่าก่อนฝึกอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01

1.2 กลุ่มฝึกเดินรำหญิงจังหวัดยะบิกัน เวลาปฏิกิริยาของมือที่มีต่อแสง และ เสียงภายหลังการฝึกพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.3 กลุ่มฝึกเดินรำชายจังหวัดยะบิกัน ช่า ช่า เวลาปฏิกิริยาของมือที่มีต่อแสง และเสียงพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.4 กลุ่มฝึกเดินรำหญิงจังหวัดยะบิกัน ช่า ช่า เวลาปฏิกิริยาของมือที่มีต่อแสง และเวลาปฏิกิริยาของเท้าที่มีต่อเสียงภายหลังการฝึกพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

2. กลุ่มที่ฝึกเดินรำ และกลุ่มที่ไม่ฝึกเดินรำมีเวลาปฏิกิริยาของมือ และเท้าที่มีต่อ แสง และ เสียง หลังการฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุมาลี เพชรศิริ (2527 : 81) ได้ทำการวิจัยเรื่องแบบประเมินค่าความสามารถทางกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบประเมินค่าความสามารถทางกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาแบบประเมินค่าความสามารถ มีองค์ประกอบ 3 ประการคือความสามารถในการเดินรำ นุคลิกภาพ ในการเดินรำและทัศนคติในการเรียนวิชากิจกรรมเข้าจังหวะแบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า มีข้อกระทงทั้งสิ้น 35 ข้อ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2526 จำนวน 105 คน ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาพบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินตอนที่ 1, 2, 3 และรวมทั้งฉบับเท่ากับ 0.930, 0.887, 0.890, 0.950 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าแบบประเมินที่สร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง

2. ค่าความเที่ยงตรง ของแบบประเมินโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันพบว่า ค่าความเที่ยงตรงของแบบประเมิน ตอนที่ 1, 2, 3 และรวมทั้งฉบับเท่ากับ 0.522, 0.631, 0.522 และ 0.546 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าแบบประเมิน ที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงอยู่ในระดับปานกลาง

3. ค่าความเป็นปรนัยของ แบบประเมินโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันพบว่า ค่าความเป็นปรนัยของแบบประเมิน ตอนที่ 1, 2, 3 และรวมทั้งฉบับเท่ากับ 0.313, 0.503, 0.401 และ 0.405 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าแบบประเมินที่สร้างขึ้นมีความเป็นปรนัยอยู่ในระดับปานกลาง

4. ค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบประเมินโดยใช้วิธีการแจกแจงที่ พบว่าค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบประเมิน มีค่าตั้งแต่ 1.969 ถึง 12.443 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าแบบประเมินที่สร้างขึ้นมีค่าอำนาจจำแนกรายชื่ออยู่ในระดับสูง

ดารณี นวพันธ์ (2528 : 94) ได้ทำการวิจัย เรื่องแบบประเมินค่าความสามารถลีลาสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบประเมินค่าความสามารถลีลาสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา แบบประเมินค่าความสามารถเฉพาะทางทักษะลีลา แบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่ามีจำนวน 16 ข้อ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี ที่ผ่านการเรียนวิชาลีลา ปีการศึกษา 2528 จำนวน 100 คน ผลการวิจัยระบุว่า

1. ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแผนการประเมิน โดยใช้บุคคลประเมินค่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องกับลักษณะพฤติกรรม (IC) ระหว่าง 0.8 - 1.00

2. ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง จากคะแนนรวมผู้ประเมินทั้งฉบับกับคะแนนเฉพาะข้อนั้น ๆ มีค่าความเที่ยงตรงทั้ง 16 ข้อ มีคะแนนระหว่าง .3837 - .8550 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน โดยสัมประสิทธิ์แอลฟาพบว่า ค่าความเชื่อมั่นของ แบบประเมินเท่ากับ .8868 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ค่าความเป็นปรนัย ของแบบประเมินค่า โดยผู้ประเมิน 3 คน จำนวนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่า .45 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ของแบบประเมิน โดยวิธีแจกแจงที่พบว่า มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบประเมินระหว่าง 4.286 - 14.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กนกพรรณ วงษ์คำ (2536 : 67) ได้ทำการวิจัยเรื่องสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยมีความมุ่งหมายการศึกษาค้นคว้า เพื่อทราบสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 11 - 14 ปี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 139 คน จากโรงเรียนเศรษฐเสถียร จำนวน 61 คน โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ จำนวน 46 คน และโรงเรียนพญาไทย จำนวน 32 คน ผลการศึกษาพบว่า

นักเรียนชายอายุ 11,12,13, และ 14 ปี มีค่าเฉลี่ยสมรรถภาพทางกลไกแต่ละด้าน คือ

1. ค่าเฉลี่ยของการขึ้นกระโดดไกลเท่ากับ 154.70, 144.96 173.06 และ 167.40 เซนติเมตร ตามลำดับ

2. ค่าเฉลี่ยของการ ลูก-นั่ง 30 วินาที เท่ากับ 18.80, 14.51, 18.27 และ 15.60 ครั้ง ตามลำดับ

3. ค่าเฉลี่ยของการดันพื้น 2 วินาที/ครั้ง เท่ากับ 12.00, 10.48, 12.68 และ 11.55 ครั้ง ตามลำดับ

4. ค่าเฉลี่ยของการวิ่งกลับตัว 15 วินาที เท่ากับ 36.90, 36.40, 39.55 และ 36.33 เมตร ตามลำดับ

5. ค่าเฉลี่ยของระยะทางวิ่ง 5 นาที เท่ากับ 817.00, 782.96, 890.34 และ 854.22 เมตร ตามลำดับ

นักเรียนหญิงอายุ 11,12,13 และ 14 ปี มีค่าเฉลี่ยสมรรถภาพทางกลไกแต่ละด้าน คือ

1. ค่าเฉลี่ยของการขึ้นกระโดดไกลเท่ากับ 121.25, 129.88, 134.60 และ 130.14 เซนติเมตร ตามลำดับ

2. ค่าเฉลี่ยของการ ลุก-นั่ง 30 วินาที เท่ากับ 11.75, 10.34, 10.56 และ 10.57 ครั้ง ตามลำดับ

3. ค่าเฉลี่ยของการดันพื้น 2 วินาที/ครั้ง เท่ากับ 7.75, 8.19, 6.65 และ 3.71 ครั้ง ตามลำดับ

4. ค่าเฉลี่ยของการวิ่งกลับตัว 15 วินาที เท่ากับ 32.38, 34.61, 33.52 และ 32.85 เมตร ตามลำดับ

5. ค่าเฉลี่ยของระยะทางวิ่ง 5 นาที เท่ากับ 741.25, 726.90, 756.52 และ 683.28 เมตร ตามลำดับ

ณัฐเสกข์ เรืองศิริ (2537 : 74) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาเวลาปฏิกิริยาของร่างกายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า เพื่อศึกษาเวลาปฏิกิริยาของร่างกายของนักเรียนชายและหญิงที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุ 13 - 15 ปี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิงที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุ 13 - 15 ปี โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ โรงเรียนเศรษฐเสถียร และโรงเรียนโสตศึกษานนทบุรี จำนวน 180 คน เป็นชาย 90 คน เป็นหญิง 90 คน โดยแยกตามเพศและกลุ่มอายุ กลุ่มละ 30 คน โดยการสุ่มตัวอย่าง อย่างง่าย (Simple Random Sampling) และใช้เครื่องมือวัดเวลาปฏิกิริยาของร่างกาย (Whole Body Reaction Tiem) ทำการทดสอบ

ผลการศึกษาพบว่า

1. เวลาปฏิกิริยาของร่างกายของนักเรียนชายที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุ 13 - 15 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 584, 552 และ 507 มิลลิเซคคันด์ (Millisecond) ตามลำดับ

2. เวลาปฏิกิริยาของร่างกายของนักเรียนหญิงที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุ 13 - 15 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 625, 599 และ 579 มิลลิเซคคันด์ (Millisecond) ตามลำดับ

3. เวลาปฏิกิริยาของร่างกายของนักเรียนชายและหญิง ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในแต่ละระดับอายุ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เวลาปฏิกิริยาของร่างกายของนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชายจะเร็วกว่าหญิงในระดับอายุที่เท่ากัน

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนหูหนวกที่เรียนลีลาศโดยใช้แบบฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถลีลาศได้ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ปานกลาง ($\bar{X} \geq 3.00$)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การใช้เครื่องมือที่สร้างขึ้นเพื่อการวิจัย (หรือวิธีการทดลอง)
4. การเลือกแบบประเมินความสามารถในการสื่อสารของคนหูหนวก
5. การวิเคราะห์และการประเมินผลการวิจัย
6. การเลือกสถิติที่ใช้ในการวิจัย

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากนักเรียนหูหนวกที่สูญเสียการได้ยิน ระดับ 65 - 85 เดซิเบล ที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนเศรษฐเสถียร กรุงเทพมหานคร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 23 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการฝึกสื่อสารสำหรับคนหูหนวก ได้แก่ แบบฝึกสื่อสารสำหรับคนหูหนวก ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับ ลักษณะของคนหูหนวกและขั้นตอนการรับรู้ของคนหูหนวก .

1.2 ศึกษาเกี่ยวกับเอกสารการสื่อสาร

1.3 สร้างแบบฝึกสื่อสารสำหรับคนหูหนวกโดยปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีความรู้ด้านการสื่อสาร และการสอนกิจกรรมสำหรับคนหูหนวก จำนวน 3 ท่าน คือ

1. รองศาสตราจารย์ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ
2. อาจารย์ชัชยรัตน์ ไช้มุกด์

3. อาจารย์จิราภรณ์ กมลคนธ์

1.4 นำแบบฝึกลีลาสำหรับคนหูหนวกซึ่งผ่านการพิจารณาแล้ว มาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปใช้ฝึกกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการฝึกลีลา สำหรับคนหูหนวก มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาแบบประเมินค่าความสามารถลีลา สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาของ ดารณี นวพันธุ์ แล้วนำมาปรับปรุงสร้างเป็น แบบประเมินค่าความสามารถลีลาสำหรับคนหูหนวก

2.2 ผู้วิจัยนำแบบประเมินค่าความสามารถลีลาสำหรับคนหูหนวกที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา 3 ท่าน ดังนี้

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เทพวณี หอมสนิท
2. อาจารย์สถิตเทพ เรืองศิริ
3. อาจารย์กิตติพร นักร้อง

2.3 ผู้วิจัยนำแบบประเมินค่าความสามารถ ในการลีลาสำหรับคนหูหนวกที่ผ่านการพิจารณาแล้ว มาสร้างเป็นแบบประเมินค่าความสามารถลีลาสำหรับคนหูหนวกที่เหมาะสมเพื่อ เตรียมประเมินค่าความสามารถลีลาของคนหูหนวกหลังจากได้รับการฝึกลีลาต่อไป

2.4 รายละเอียดแบบประเมินค่าความสามารถลีลาสำหรับคนหูหนวก แสดงไว้ในภาคผนวก

3. อุปกรณ์ที่ใช้

3.1 ห้องฝึกลีลา ขนาด 8 x 12 เมตร ติดตั้งไฟราวรอบข้างฝ้าสูงจากพื้น 2.5 เมตรรอบห้องด้านละ 4 ดวง พร้อมเครื่องควบคุมจังหวะแสงไฟ

3.2 เครื่องเล่นเทป

3.3 ดรัมเทปพร้อมเพลงที่จะใช้ในการฝึก

3.4 กระดานดำ พร้อมเครื่องเขียน

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอความร่วมมือไปยัง โรงเรียนเศรษฐเสถียร
2. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขอความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาแบบฝึกและแบบประเมินความสามารถในการลีลา

3. ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำแบบฝึกไปใช้ฝึกกับกลุ่มตัวอย่าง
4. ประเมินผลการลีลาศของคนหนุ่มหลังจากได้รับการฝึกลีลาศ โดยกรรมการผู้เชี่ยวชาญด้านลีลาศ 5 ท่าน เพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์ต่อไป

การจัดกระทำข้อมูล

นำคะแนนที่ได้จากการ ประเมินผลลีลาศของคนหนุ่ม ในจังหวัดบึงกาฬ และอำเภอ อำเภอ มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังนี้

1. ประเมินค่าความสามารถในการลีลาศของคนหนุ่มในจังหวัดบึงกาฬและอำเภอ อำเภอ ทั้ง 5 ด้านและความสามารถรวม โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s.d.) และสัมประสิทธิ์ของความแปรปรวน (c.v.)
2. ทดสอบความแตกต่างของ ค่าเฉลี่ยความสามารถในการลีลาศสำหรับคนหนุ่ม กับเกณฑ์โดยใช้สถิติ ที (t-test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้า

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการทดลอง ใช้แบบฝึกกลีลาศสำหรับคนหูหนวกฝึกกลีลาศให้กับนักเรียนหูหนวกโรงเรียนเศรษฐเสถียรจำนวน 23 คน ในจังหวะปีกีนและจังหวะซ่า ซ่า ซ่า โดยใช้เวลาฝึกกลีลาศครั้งละ 2 ชั่วโมง จำนวน 10 ครั้ง หลังจากทีนักเรียนหูหนวกจำนวน 23 คน ได้รับการฝึกกลีลาศเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยใช้กรรมการประเมินผลกลีลาศของนักเรียนหูหนวกจำนวน 5 ท่าน โดยใช้แบบประเมินค่า ความสามารถกลีลาศสำหรับคนหูหนวก ซึ่งผลจากการประเมินค่าความสามารถกลีลาศของนักเรียนหูหนวกของโรงเรียนเศรษฐเสถียรจำนวน 23 คน ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการประเมิน มาวิเคราะห์ได้ผลดังนี้

ตาราง 1 แสดงผลจากการประเมินความสามารถกลีลาศ ของนักเรียนหูหนวกโรงเรียนเศรษฐเสถียร จังหวะปีกีน ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยจากกรรมการ 5 ท่าน

นักเรียน คนที่	บุคลิกภาพ	ความสามารถ ในการกลีลาศ	การกลีลาศ ได้ลงจังหวะ	การนำและ การตาม	ความสามารถ ในการเชื่อมโยง ลวดลาย	เฉลี่ย $\bar{X}$
1	4.6	5.0	4.8	5.0	4.6	4.80
2	4.4	4.8	4.8	4.8	4.4	4.64
3	4.4	5.0	4.8	5.0	4.6	4.76
4	5.0	4.8	4.8	4.8	4.5	4.84
5	4.4	5.0	4.8	4.8	4.5	4.76
6	4.8	4.8	5.0	4.8	5.0	4.88
7	4.4	4.8	4.8	4.8	4.8	4.72
8	4.2	4.8	4.8	5.0	4.8	4.72
9	4.2	4.2	4.4	4.0	4.0	4.16
10	4.4	4.6	4.8	4.6	4.4	4.56

ตาราง 1 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	บุคลิกภาพ	ความสามารถ ในการลีลาศ	การลีลาศ ได้ลงจังหวะ	การนำและ การตาม	ความสามารถ ในการเชื่อมโยง ลวดลาย	เฉลี่ย $\bar{X}$
11	4.0	5.0	4.6	4.8	4.8	4.64
12	4.2	4.8	4.8	4.8	4.6	4.64
13	3.8	4.0	4.4	4.0	4.4	4.12
14	4.0	4.0	4.4	3.8	4.0	4.04
15	4.0	4.4	4.0	4.2	4.4	4.20
16	4.4	4.4	4.2	4.4	4.6	4.40
17	4.2	4.4	4.2	4.4	4.6	4.36
18	4.8	4.8	4.6	4.8	4.8	4.76
19	4.6	4.2	4.2	4.2	4.4	4.32
20	4.2	4.4	4.0	4.4	4.2	4.24
21	5.0	4.8	4.6	4.8	5.0	4.84
22	3.4	3.6	3.4	3.4	4.0	3.56
23	3.6	4.0	3.6	4.0	3.4	3.72
รวม	99.0	104.6	107.2	103.6	103.4	102.6
$\bar{X}$	4.30	4.55	4.47	4.50	4.50	4.46
S.D.	0.40	0.40	0.42	0.44	0.38	0.37
C.V.	9.38	8.72	9.41	9.73	8.47	8.30

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่านักเรียนหูหนวก ที่ได้รับการฝึกลีลาศ โดยใช้แบบฝึกลีลาศ สำหรับคนหูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสามารถในการลีลาศจังหวะบิกิน ทั้ง 5 ด้าน อยู่ในเกณฑ์ดี ถึง ดีมาก ดังนี้ ค่าเฉลี่ยของคะแนนทุกด้านอยู่ระหว่าง 4.30-4.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.37-0.44 และมีสัมประสิทธิ์ความแปรปรวนอยู่ระหว่าง 8.30-9.73

ตาราง 2 แสดงผลจากการประเมินความสามารถลีลาศ ของนักเรียนทุนวทวโรงเรียน
เศรษฐเสถียร จังหะชำ ชำ ชำ ในด้านต่างๆ ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยจากกรรมการ 5 ท่าน

นักเรียน คนที่	บุคลิกภาพ	ความสามารถ ในการลีลาศ	การลีลาศ ได้ลงจังหวะ	การนำและ การตาม	ความสามารถ ในการเชื่อมโยง ลวดลาย	เฉลี่ย $\bar{X}$
1	4.8	5.0	5.0	5.0	5.0	4.96
2	4.2	4.6	4.6	4.4	4.6	4.44
3	4.4	4.8	5.0	4.8	4.8	4.76
4	4.8	4.6	5.0	5.0	5.0	4.88
5	4.6	4.8	5.0	5.0	5.0	4.88
6	5.0	5.0	4.8	5.0	5.0	4.96
7	4.4	4.8	4.8	4.8	5.0	4.76
8	4.0	4.4	4.8	4.0	4.2	4.28
9	4.2	4.2	4.2	3.8	4.4	4.16
10	4.6	4.8	4.8	5.0	4.8	4.80
11	4.2	4.8	4.2	3.8	4.2	4.24
12	4.2	4.8	5.0	4.8	5.0	4.76
13	3.8	4.4	4.4	3.8	4.4	4.16
14	4.4	4.0	4.4	3.8	4.4	4.20
15	3.8	4.0	3.8	4.0	4.2	3.96
16	4.4	4.4	4.4	4.2	4.6	4.40
17	4.6	4.6	4.2	4.6	4.0	4.40
18	5.0	5.0	5.0	4.8	4.8	4.92
19	4.6	4.0	4.0	4.0	4.0	4.12
20	4.2	4.0	4.0	4.0	4.2	4.08
21	5.0	5.0	5.0	4.8	5.0	4.96
22	3.2	3.4	3.4	3.6	3.2	3.36
23	3.4	3.6	3.2	3.6	3.4	3.44

ตาราง 2 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	บุคลิกภาพ	ความสามารถ ในการสื่อสาร	การสื่อสาร ได้ลงจังหวะ	การนำและ การตาม	ความสามารถ ในการเชื่อมโยง ความคิด	เฉลี่ย $\bar{X}$
รวม	99.8	103.0	103.0	100.6	103.2	101.88
$\bar{X}$	4.34	4.48	4.48	4.37	4.49	4.43
S.D.	0.48	0.46	0.54	0.52	0.51	0.47
C.V.	10.98	10.32	11.95	11.96	11.47	10.52

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่านักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึกสื่อสาร โดยใช้แบบฝึก
สื่อสารสำหรับคนหูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสามารถในการสื่อสารจังหวะซ้ำ ซ้ำ ซ้ำ ทั้ง 5
ด้าน อยู่ในเกณฑ์ดี ถึง ดีมาก ดังนี้ ค่าเฉลี่ยของคะแนนทุกด้านอยู่ระหว่าง 4.34-4.49 ส่วนเบี่ยง
เบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.46-0.54 และมีสัมประสิทธิ์ความแปรปรวนอยู่ระหว่าง 10.32-11.96

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบผลความสามารถลีลาศ ของนักเรียนอนุชนวนก ที่ได้รับการฝึกลีลาศจังหวะบักน โดยใช่วะบการฝึกลีลาศสำหรับคนอนุชนวนกกับเกณท์ที่กำหนด ได้ค่าที (t)จากการคำนวณดังนี้

ความสามารถด้านต่าง ๆ	ค่าที (t)
ลักษณะท่าทางเฉพาะของแต่ละคน (บุคลิกลภาพ)	13.40*
ความสามารถในการลีลาศ	18.60*
การลีลาศได้ลงจังหวะ	16.80*
การนำและการตาม	16.36*
ความสามารถในการเชื่อมโยงลวดลาย	18.95*
รวม	18.95*

$$t_{.05,22} = -1.717$$

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการลีลาศจังหวะบักน ของนักเรียนอนุชนวนกที่ได้รับการฝึกลีลาศโดยใช่วะบฝึกลีลาศสำหรับคนอนุชนวนกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แตกต่างกับเกณท์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และความสามารถในการลีลาศเฉลี่ยสูงกว่าเกณท์ที่กำหนด ($\bar{X} = 3.00$) ในทุกด้าน

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบผลความสามารถลีลาศ ของนักเรียนทุนนก ที่ได้รับการฝึกลีลาศจังหวะชำ ชำ ชำ โดยใช้แบบการฝึกลีลาศ สำหรับคนทุนนก กับเกณฑ์ที่กำหนดได้ค่า t จากการคำนวณดังนี้

ความสามารถด้านต่าง ๆ	ค่าที่ (t)
ลักษณะท่าทางเฉพาะของแต่ละคน (บุคลิกภาพ)	13.40*
ความสามารถในการลีลาศ	15.55*
การลีลาศได้ลงจังหวะ	13.16*
การนำและการตาม	12.65*
ความสามารถในการเชื่อมโยงลวดลาย	14.02*
รวม	14.71*

$$t_{.05,22} = -1.717$$

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการลีลาศ จังหวะชำ ชำ ชำ ของนักเรียนทุนนกที่ได้รับการฝึกลีลาศโดยใช้แบบฝึกลีลาศสำหรับคนทุนนกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แตกต่างกับเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และความสามารถในการลีลาศเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ($\bar{X} = 3.00$) ในทุกด้าน

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายในการค้นคว้าวิจัย

เพื่อสร้างแบบฝึกกลีลาสำหรับคนหูหนวก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีสุ่มตัวอย่าง อย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากนักเรียนหูหนวกโรงเรียนเศรษฐเสถียร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทุกคน จำนวน 23 คน สูญเสียการได้ยิน ระดับ 65-85 เดซิเบล

เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าวิจัยประกอบด้วย

1. แบบฝึกกลีลาสำหรับคนหูหนวก
2. แบบประเมินค่าความสามารถในการกลีลาสำหรับคนหูหนวก
3. อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกกลีลาสำหรับคนหูหนวก

3.1 ห้องฝึกกลีลาขนาด 8 x 12 ติดไฟราวจ้างสูงจากพื้น 2.5 เมตร โดยติดรอบห้อง ด้านละ 4 ดวง พร้อมเครื่องควบคุมจังหวะแสงไฟ

3.2 เครื่องเล่นเทป

3.3 ดรัมเทปเพลงที่ใช้ในการฝึก

3.4 กระดานคำพร้อมเครื่องเขียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนที่ได้จากการประเมินผลกลีลาของนักเรียนหูหนวก ในจังหวะบีกินและจังหวะซ่า ซ่า ซ่า มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ดังนี้

1. ประเมินค่าความสามารถ ในการถือลาศของนักเรียนหูหนวก ในจังหวัดบึงกาฬและ จังหวัดซ้ำ ซ่า ซ่า ทั้ง 5 ด้านและความสามารถรวม โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) และสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน (C.V.)

2. ทดสอบสมมติฐาน ว่านักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึกถือลาศ โดยใช้แบบฝึกถือลาศ สำหรับคนหูหนวก มีความสามารถในการถือลาศไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด (เกณฑ์ปานกลาง $\bar{X} \geq 3.00$) ซึ่งใช้สถิติในการวิเคราะห์โดยสถิติที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบฝึกถือลาศ สำหรับคนหูหนวกโดยผู้วิจัย สร้างแบบฝึกถือลาศสำหรับคนหูหนวกขึ้นและนำไปทดลองฝึกถือลาศให้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่โรงเรียนเศรษฐเสถียร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทุกคน จำนวนทั้งสิ้น 23 คน ทั้งเพศหญิงและเพศชาย ซึ่งมีอายุอยู่ระหว่าง 16-20 ปี สุขุณลีการได้ยืนระดับ 65-85 เดซิเบล นักเรียนหูหนวกทุกคนไม่เคยเรียนถือลาศมาก่อน ใช้เวลาฝึกครั้งละ 2 ชั่วโมง จำนวน 10 ครั้ง โดยฝึกจังหวัดบึงกาฬ 5 ครั้งและจังหวัดซ้ำ ซ่า ซ่า 5 ครั้ง หลังจากฝึกถือลาศให้กับ นักเรียนหูหนวกครบ 10 ครั้งแล้ว จึงทำการประเมินผลการฝึกถือลาศของนักเรียนหูหนวก โดยใช้กรรมการประเมินผล 5 ท่าน ใช้แบบประเมินค่าความสามารถถือลาศสำหรับคนหูหนวก ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึกถือลาศจังหวัดบึงกาฬ โดยใช้แบบฝึกถือลาศสำหรับคน หูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสามารถในการถือลาศทั้ง 5 ด้าน และคะแนนรวมอยู่ในเกณฑ์ดี ถึง ดีมาก คือ

1.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทุกด้านอยู่ระหว่าง 4.30-4.55 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ระหว่าง 0.37-0.44 และมีสัมประสิทธิ์ความแปรปรวนอยู่ระหว่าง 8.30-9.73

1.2 ความสามารถในการถือลาศจังหวัดบึงกาฬ ของนักเรียนหูหนวกที่ได้รับการ ฝึกถือลาศโดยใช้แบบฝึกถือลาศสำหรับคนหูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แตกต่างกับเกณฑ์อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และ ความสามารถ ในการถือลาศเฉลี่ย สูงกว่าเกณฑ์ ที่กำหนด ($\bar{X} = 3.00$) ในทุกด้าน

2. นักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึกถือลาศจังหวัดซ้ำ ซ่า ซ่า โดยใช้แบบฝึกถือลาศสำหรับ คนหูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสามารถในการถือลาศทั้ง 5 ด้าน และคะแนนรวมอยู่ใน เกณฑ์ดี ถึง ดีมาก คือ

2.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทุกด้านอยู่ระหว่าง 4.30-4.49 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.46-0.54 และมีสัมประสิทธิ์ความแปรปรวนอยู่ระหว่าง 10.32-11.96

2.2 ความสามารถในการลิสลาซังหะซ่า ซ่า ซ่า ของนักเรียนหนูหนวกที่ได้รับการฝึกลีลาซโดยใช้แบบฝึกลีลาซสำหรับคนหนูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แตกต่างกับเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และความสามารถในการลิสลาซเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ($\bar{X} = 3.00$) ในทุกด้าน

3. แสดงว่าแบบฝึกลีลาซสำหรับคนหนูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ และเมื่อนำแบบฝึกไปใช้สอนกลุ่มตัวอย่าง (นักเรียนหนูหนวก) พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการลิสลาซสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด แสดงว่าแบบฝึกลีลาซสำหรับคนหนูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ ถือได้ว่าเป็นแบบฝึกที่สามารถนำไปใช้กับคนหนูหนวกได้

อภิปรายผล

จากสมมติฐานที่ผู้วิจัย คาดว่านักเรียนหนูหนวก ที่เรียนลีลาซโดยใช้แบบฝึกลีลาซสำหรับคนหนูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จะสามารถลิสลาซได้โดยมีคะแนนเฉลี่ย ไม่ต่ำกว่าปานกลาง ($\bar{X} \geq 3.00$) ทั้งนี้เพราะนักเรียนหนูหนวกมีความบกพร่องเพียงสูญเสียการได้ยินเท่านั้น ระบบอื่น ๆ ยังคงใช้การได้เท่าเทียมกับบุคคลปกติ และบางระบบอาจจะดีกว่าคนปกติ เช่น ระบบการมองเห็นของคนหนูหนวกจะดีกว่าบุคคลปกติเพราะคนหนูหนวกจำเป็นต้องมีทักษะการมองเห็นสังเกต จดจำ ความแตกต่างของภาพที่ปรากฏได้ดีกว่าบุคคลปกติ เนื่องจากภาษาสื่อความหมายของคนหนูหนวกเกิดจากภาพที่มองเห็นเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ ภาษามือ ซึ่งต้องสังเกตและจดจำความแตกต่างเป็นพิเศษ ดังนั้น การฝึกลีลาซให้กับคนหนูหนวกจึงสามารถทำได้ เทคนิคการฝึกของผู้วิจัยไม่แตกต่างไปจากบุคคลปกติเท่าใดนัก ถือ จะสาธิตให้ดูอธิบายทักษะต่าง ๆ โดยใช้ล้าม แล้วสาธิตให้ดูอีกครั้ง จากนั้นให้นักเรียนปฏิบัติตามหลาย ๆ ครั้ง นักเรียนส่วนใหญ่ปฏิบัติตามได้ มีเพียงส่วนน้อยที่ต้องให้ปฏิบัติตามมากเป็นพิเศษจึงจะสามารถปฏิบัติตามได้ โดยเฉพาะซังหะซ่า ซ่า ซ่า

ปัญหาหลักของการฝึกลีลาซสำหรับคนหนูหนวกคือ ทำอย่างไรคนหนูหนวกจะรับรู้ซังหะคนตรี ได้อย่างถูกต้องและมั่นใจ ซึ่งการแก้ไขปัญหานี้ผู้วิจัยแก้ไขปัญหาโดยใช้แสงไฟเป็นสื่อให้ผู้รับการฝึกรับรู้ซังหะคนตรี อย่างมั่นใจและถูกต้อง โดยการติดดวงไฟสีต่าง ๆ เพื่อความสวยงามรอบห้องฝึก ณ ตำแหน่งที่ผู้เข้ารับการฝึกสามารถมองเห็นได้ทุกคน

และแสงไฟจะกระพริบตามจังหวะดนตรีผ่านเครื่องบังคับจังหวะ โดยการควบคุมของผู้ฝึกเช่นนี้ ทำให้นักเรียนหูหนวกสามารถลีลาศได้ตามจังหวะดนตรีด้วยตนเองอย่างมั่นใจและสนุกสนานเช่นเดียวกับบุคคลปกติทั่วไป

ดังนั้นจากการประเมินผล ความสามารถในการลีลาศ ของนักเรียนหูหนวก โดยกรรมการ 5 ท่าน ปรากฏผลออกมาว่า หลังจากที่นักเรียนหูหนวกจำนวน 23 คน เข้ารับการฝึกลีลาศโดยใช้แบบฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ครบ 10 ครั้ง ทุกคนสามารถลีลาศได้ตามสมมติฐาน ที่ผู้วิจัยตั้งไว้คือ นักเรียนหูหนวกที่เรียนลีลาศโดยใช้แบบฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถลีลาศได้ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ปานกลาง ($\bar{X} \geq 3.00$)

ผลจากการวิจัยข้างต้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า แบบฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถนำไปใช้ฝึกลีลาศให้กับคนหูหนวกได้ นอกจากนี้การสัมภาษณ์กรรมการที่ทำการประเมินผลความสามารถในการลีลาศของนักเรียนหูหนวกและอาจารย์ที่สังเกตการณ์ได้รับคำตอบเช่นเดียวกันว่า นักเรียนหูหนวกที่ได้รับการฝึกลีลาศแล้ว สามารถลีลาศได้ดี ถูกต้องตามจังหวะดนตรีและสวยงาม ไม่ค่อยไปกว่าบุคคลปกติ ไม่ต้องมีอาจารย์คอยสั่งการด้านหน้า ดังเช่นกิจกรรมอื่น ๆ ที่ผ่านมา นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเองอย่างถูกต้องและมั่นใจ จนดูเหมือนนักเรียนหูหนวกเหล่านั้น มิได้บกพร่องทางการได้ยินหรือหูหนวกแต่ประการใด

ข้อเสนอแนะ

1. เพื่อให้การฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวก ดำเนินไปได้ด้วยความเรียบร้อยและได้ผลดีตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ผู้ฝึกควรศึกษาภาษามือที่จำเป็นต้องใช้ในการสอนให้เข้าใจ และควรฝึกใช้ภาษามือจนสามารถปฏิบัติได้อย่างชำนาญและถูกต้อง เพื่อสะดวกต่อการบรรยายและสาธิต ทำให้นักเรียนปฏิบัติได้เร็วยิ่งขึ้น

2. เพื่อไม่ให้นักเรียนสับสนเรื่องแสงไฟ ผู้ฝึกหรือผู้ช่วยฝึกควรฝึกการใช้เครื่องควบคุมแสงไฟให้ชำนาญ คือ เร็วคงที่ สม่าเสมอ ตรงกับจังหวะดนตรี ตลอดช่วงที่ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ

3. จังหวะดนตรีและแสงไฟ ควรใช้แสงอัตโนมัติที่กระพริบพร้อมจังหวะดนตรีที่ต้องการ จะช่วยให้ฝึกสะดวกและรวดเร็วมากขึ้น

4. ผู้สาธิตจะต้องมี 2 คน คือ เป็นผู้หญิงและผู้ชายโดยผู้สาธิตจะต้องปฏิบัติปิดจังหวะได้อย่างชำนาญและถูกต้อง

5. ห้องฝึกควรมีกระจกเงาบานใหญ่ติดที่ข้างฝา เพื่อให้ นักเรียนสามารถมองเห็นตนเองว่าปฏิบัติได้ถูกต้องสวยงามหรือไม่ จะสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น
6. ในการฝึกแต่ละครั้งจำนวนนักเรียนไม่ควรเกิน กลุ่มละ 20 คนต่อผู้ฝึก 2 คน
7. ควรแบ่งกลุ่มฝึกตามระดับความสามารถ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการฝึกลีลาศ สำหรับคนหูหนวกจังหวัดในประเภทบอลรูม
2. ควรนำแบบฝึกนี้ ไปใช้กับคนหูหนวกกลุ่มอื่น ๆ ต่อไป
3. ควรทำการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ ของการเรียนลีลาศ ระหว่างนักเรียนหูหนวกกับนักเรียนปกติในระดับเดียวกัน
4. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้แสงไฟ เพื่อการสอนกิจกรรมอื่น ๆ สำหรับคนหูหนวก เช่น รำไทย กิจกรรมเข้าจังหวะ แจ๊สด้านซ์ และอื่น ๆ ตามความเหมาะสม
5. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการสำรวจทัศนคติของคนหูหนวกต่อการเรียนการสอนลีลาศ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกพรรณ วงษ์คำ. สมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2536. อัดสำเนา.
- กิตติพงษ์ เทียนตระกูล. ผลของการสอนทักษะกีฬาที่มีต่ออัฒโนทัศน์ของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษา. วิทยานิพนธ์ ก.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อัดสำเนา.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. จิตวิทยาเด็กออปกติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2527.
- ชูศักดิ์ เวชแพทย์. สรีรวิทยาการออกกำลังกาย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
มหิดล, 2518.
- จรวพร ธรินทร์. พลศึกษาสำหรับคนพิการ. กรุงเทพฯ : เทพนิมิตรการพิมพ์, 2526.
- ณัฐเสกข์ เรืองศิริ. การศึกษาวเวลาปฏิบัติวิชาของร่างกายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทาง
การได้ยิน. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.
- คารณี นวพันธ์. แบบประเมินค่าความสามารถลีลาสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา.
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2528. อัดสำเนา.
- ธีรศักดิ์ อาภาวัฒนาสกุล. ผลของการฝึกเดินร่าที่มีต่อเวลาปฏิบัติวิชา. วิทยานิพนธ์ ก.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. อัดสำเนา.
- บุญเลิศ กระบวนแสง. คู่มือฝึกเบสิกลีลาชุดที่ 1. กรุงเทพฯ : แก่นทองการพิมพ์, 2521.
- ผดุง อารยะวิญญู. การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรุง
พัฒนา, 2533.
- พิชิต ภูติจันทร์. ลีลาศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2531.
- ศิวาภรณ์ บุญญวนิช. การใช้สไลด์ประกอบการสอนภาษามือที่มีต่อการระลึกชื่อของคำภาษา
อังกฤษสำหรับนักเรียนหูหนวก. วิทยานิพนธ์ ก.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.
- สุมาลี เพชรศิริ. แบบประเมินค่าความสามารถทางกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับนักศึกษา
วิทยาลัยพลศึกษา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.

- สุรินทร์ภรณ์ อนันต์มัทพงศ์. ผลของการใช้เทปการศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถทางการ
สังเกตและรับรู้ด้วยสายตาของ เด็กวัยก่อนเรียน ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.
- อัจฉรา จันไกรผล. การดัดแปลงแบบสอนวิชาโภชนาการเพื่อเด็ก
หูหนวกไทย วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.
อัดสำเนา.
- Baker, Harry J. Introduction to Exceptional Children. New York : Macmillan,
1944.
- Boyd, Keifer and Karen Treat. "An Exploratory Study of Nonverbal Digital
Vider Interactive Analytic Techniques Applied to an Individaul Learning
Dance," Dissertation Abstracts . 3299; May , 1994.
- Gelbard, Elaine Fruchter. "Dance Graduate Students : Their Personality Preferences
and Related Instructional References," Dissertation Abstracts. 3620;
April , 1994.
- Mason, Dawid G. "Acquisition and Use of Visual/Gesteral and Aural/Oral
Bilingualism A Phenomenological Study on Bilingualism and Deafness,"
Dissertation Abstracts . 3865; May , 1992.
- Moore, Alex. Balloom Dancing. 8th ed. Great Britain : Pitman Press, 1976.
- Newley, Hayes A. Audiology. London : Vision Press Limited, 1965.
- Scott, Glay M. and Estes French. Measurement and Evaluation in Physical
Education. Iowa: Wm. C. Brown Company, 1950.
- Stanley, Kimberly Constance T. "Education Through Dance : A Multicultural
Theoretical Framework," Dissertation Abstracts. 168; August , 1994.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

ตารางแบบฝึกลีลาสำหรับคนหูหนวก

ครั้งที่	รายการฝึก	หมายเหตุ
1	1. ปฐมนิเทศ - วัตถุประสงค์ของการฝึก - ประโยชน์ที่ผู้รับการฝึกได้รับ - การนำไปประยุกต์ใช้ในสังคม 2. ความรู้เบื้องต้นของการลีลาศ - ประเภทของการลีลาศ - ทิศทางของการลีลาศ - มารยาทในการลีลาศที่ควรทราบ 3. การดูแลสุขภาพ - คำสั่งเริ่ม หยุด เปลี่ยนลวดลาย 4. การฝึกก้าวเท้าตามสัญญาณมือ 5. การฝึกก้าวเท้าตามสัญญาณไฟ 6. การจัดทรวดทรงและการถ่ายน้ำหนักตัว 7. ฝึกลีลาศพื้นฐาน จังหวะบีกิน 1-2-3, 1-2-3, - ให้จังหวะตามสัญญาณมือ - สัญญาณมือพร้อมสัญญาณไฟ - สัญญาณไฟ (ต่างคนต่างฝึก) 8. การเข้าสู่ลีลาศจังหวะบีกิน การให้สัญญาณเริ่มของสุภาพบุรุษ (ผู้ฝึกสาธิตให้ดู ผู้รับการฝึกปฏิบัติตาม) สุภาพบุรุษเริ่มเท้าซ้าย ก่อน และสุภาพสตรีเริ่มเท้าขวา ก่อน	- การให้สัญญาณมือ และสัญญาณไฟจะต้องวางแผน ตำแหน่งที่ทุกคนสามารถมองเห็นได้ - การฝึกจะสาธิตให้ดูและปฏิบัติตามในขั้นต้น

ครั้งที่	รายการฝึก	หมายเหตุ
2	1. ทบทวนการฝึกลีลาศจากครั้งที่ 1 2. การเข้าคู่ฝึกลีลาศตามสัญญาณมือ 3. การเข้าคู่ฝึกลีลาศ ตามสัญญาณมือพร้อมกับ สัญญาณไฟ 4. การเข้าคู่ฝึกลีลาศตามสัญญาณไฟ 5. ฝึกการนำและการตามที่ดี 6. ฝึกลวดลาย (Figures) โซลเดอร์ ทุ โซลเดอร์ (Shoulders to Shoulders)	
3	1. ทบทวนการฝึกที่ผ่านมา 2. ฝึกลวดลาย แฮนด์ ทุ แฮนด์ (Hand to Hand) 3. ฝึกลวดลาย เนเจอร์ล เทอร์น (Natural Turn) 4. ฝึกลวดลาย อันเดอร์ อาร์ม เทอร์น (Underarm Turn)	
4	1. ทบทวนการฝึกที่ผ่านมา 2. ฝึกลวดลาย (Figures) - นิวยอร์ก (New York) - ซิก แซก (Zig Zag) - สปอต เทอร์น (Spot Turn)	
5	ทบทวนการฝึกลีลาศที่สอนไปแล้วทั้งหมด โดยให้ผู้ เข้ารับการฝึกลีลาศตามเพลงที่เปิดให้ และผู้ฝึกจะ ควบคุมสัญญาณไฟตามจังหวะเพลง	

ครั้งที่	รายการฝึก	หมายเหตุ
6	1. ทบทวนการลีลาตจังหวะบิกิน 2. ฝึกพื้นฐานจังหวะ ซ่า-ซ่า-ซ่า (ต่างคนต่างฝึก) ปฏิบัติตามผู้ฝึกพร้อม ๆ กัน ตามจังหวะสัญญาณมือ 3. ปฏิบัติตามสัญญาณมือพร้อมสัญญาณไฟ 4. ปฏิบัติตามสัญญาณไฟ 5. การเข้าสู่ที่ตี และการให้สัญญาณเริ่ม	-การฝึกทุกครั้ง จะต้องเป็นตามขั้นตอนดังนี้ -สัญญาณมือ -สัญญาณมือ+สัญญาณไฟ -สัญญาณไฟ
7	1. ทบทวนการฝึกที่ผ่านมา 2. ฝึกลวดลาย (Figures) โซลเดอร์ ทุ โซลเดอร์ (Shoulders to Shoulders) แฮนด์ ทุ แฮนด์ (Hand to Hand)	
8	1. ทบทวนการฝึกที่ผ่านมา 2. ฝึกลวดลาย (Figures) เนเจอร์ล เทอร์น (Natural Turn) นิวยอร์ก (New York) สปอต เทอร์น (Spot Turn)	
9	1. ทบทวนการฝึกที่ผ่านมา 2. ฝึกลวดลาย (Figures) ซิก แซก (Zig Zag)	
10	ทบทวนการฝึกทั้งหมดเพื่อความชำนาญ	
11	ประเมินผล	

แบบประเมินค่าความสามารถสื่อสารสำหรับคนหูหนวก

ชื่อผู้เข้ารับการประเมิน _____ ชั้น _____ อายุ _____

ชื่อผู้ประเมิน _____ จังหวัด _____

ลำดับที่	รายการ	5	4	3	2	1
1	ลักษณะท่าทางเฉพาะตัวของแต่ละคน(บุคลิกภาพ)_____	/				
2	ความสามารถในการสื่อสาร_____					
3	การสื่อสารได้ลงจังหวัด_____					
4	การนำและการตาม_____					
5	ความสามารถในการเชื่อมโยงลวดลาย_____					

อธิบาย

5 = ดีมาก

4 = ดี

3 = ปานกลาง

2 = ต่ำ

1 = ต่ำมาก

เขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องลำดับที่ 1 ตรงกับ 5 (ดีมาก) หมายความว่าผู้เข้ารับการประเมินมีลักษณะท่าทางเฉพาะตัวของแต่ละคน (บุคลิกภาพ) ดีมาก

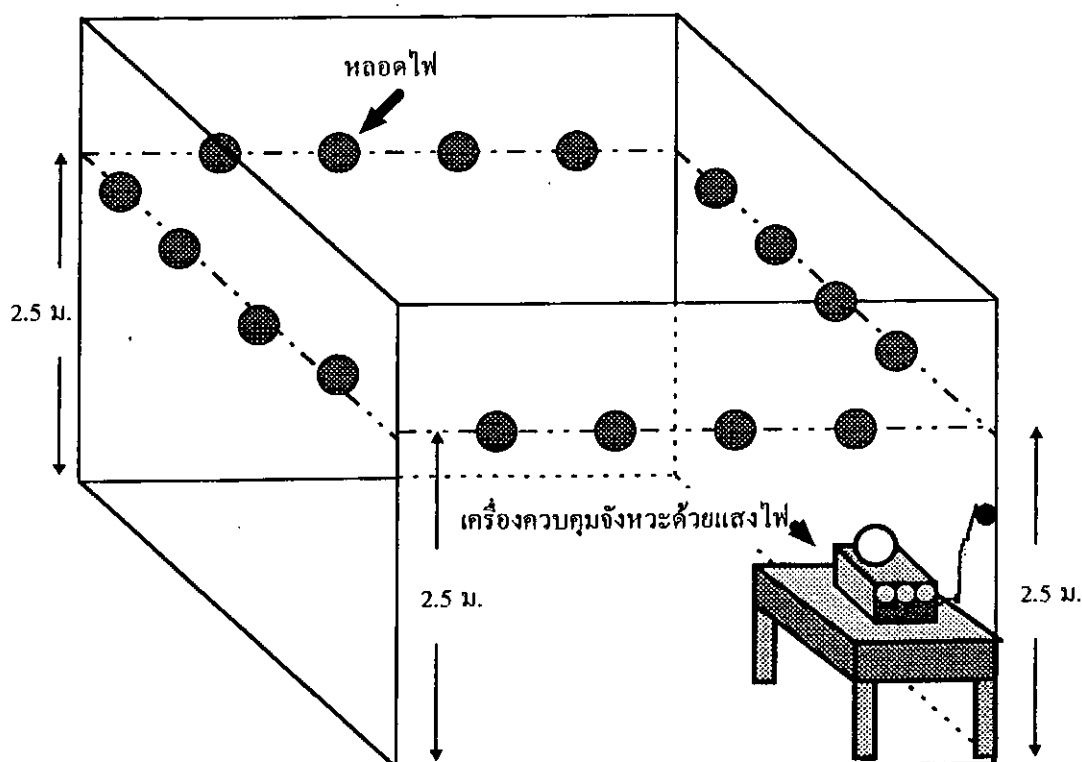
คำชี้แจงเกี่ยวกับการประเมิน ค่าความสามารถลีลาศ

1. ลักษณะท่าทางเฉพาะตัวของแต่ละคนหมายถึง ลักษณะท่าทางของผู้เข้าทดสอบแต่ละคนมีความเหมาะสมกลมกลืน ทะมัดทะแมง
2. ความสามารถในการลีลาศหมายถึง ความสามารถในการนำทักยะต่าง ๆ ทางการลีลาศที่ได้รับจากการฝึกมาใช้ได้อย่างถูกต้อง
3. การลีลาศให้ลงจังหวะหมายถึง ผู้ลีลาศจะต้องวางเท้าให้ได้จังหวะกับดนตรี ที่บรรเลง หรือแสงไฟ
4. การนำและการตามหมายถึง คู่ลีลาศทั้งสองคนสามารถลีลาศกันได้อย่างกลมกลืน
5. การเชื่อมโยงลวดลายหมายถึง ความสามารถในการเปลี่ยนลวดลายหนึ่ง ไปอีกลวดลายหนึ่งได้อย่างกลมกลืน สอดคล้องสัมพันธ์กัน และสวยงามขณะลีลาศ

เครื่องมือที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวก

เครื่องมือประกอบจังหวะ

1. ผู้วิจัยควบคุมจังหวะในการฝึกลีลาศสำหรับคนหูหนวกโดยใช้แสงไฟที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. รูปภาพของเครื่องไฟสำหรับควบคุมจังหวะ

ที่ ทม 1007/ 1๗๔๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒1 มีนาคม 2538

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสตรีสมุทรปราการ

บัณฑิตวิทยาลัย ขอรับรองว่า นายไพฑูรย์ อัครสวเนน เป็นนิสิตระดับปริญญาโท
วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

นิสิตผู้นี้มีความประสงค์จะมาติดต่อขอความสะดวกในการศึกษาชั้นกว่า เพื่อทำปริญญานิพนธ์
เรื่อง การสร้างแบบฝึกลีลาสำหรับคนทุพพลภาพ
ทั้งนี้อยู่ในความควบคุมดูแลของ

รศ. เทเวศร์ หิริยะพนธ์

ประธาน

ผศ. ภาณุต บิลมาศ

กรรมการ

สิ่งที่นิสิตขอความอนุเคราะห์ คือ ขอเชิญ ผู้อำนวยการฯ, อ. ชลย์รัตน์ ไข่มุกด์, อ. กิจติพร นักร้อง
และ อ. จิราภรณ์ กมลกันต์ เป็นผู้เชิญชวนดูตรวจเครื่องมือการวิจัย

บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือในครั้งนี้ และขอขอบคุณในความ
ช่วยเหลืออนุเคราะห์ใด ๆ ที่ท่านจะโปรดให้แก่นิสิตผู้นี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร. ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 2584119

ที่ ทม 1007/1742

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒1 มีนาคม 2538

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์

เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย ขอรับรองว่า นายนิพัทธ์ อัครสวะเมฆ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท
วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

นิสิตผู้นี้มีความประสงค์จะมาติดต่อขอกความสะดวกในการศึกษาค้นคว้า เพื่อทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง การสร้างแบบฝึกลีลาสำหรับคนหูหนวก
ทั้งนี้อยู่ในความควบคุมดูแลของ

รศ. เทเวศร์ พิริยะพณท์

ประธาน

ผศ.ผาณิต บิลมาศ

กรรมการ

สิ่งที่นิสิตฯ ขอกความอนุเคราะห์ คือ ขอเชิญ ผศ.ดร. เทพวณี หอมสนิท และ รศ.ดร. ประไพรัตน์
ลักษณะิสุทธิ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือในครั้งนี้ และขอขอบคุณในความ
ช่วยเหลืออนุเคราะห์ใด ๆ ที่ท่านจะโปรดให้แก่กันนิสิตผู้นี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร. ศิริบุภา พูลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 2584119

ที่ ทม 1007/ ๑๗๔๐

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๓๑ มีนาคม 2538

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์

เรียน อาจารย์สถิตเทพ เรื่องศิริ

บัณฑิตวิทยาลัย ขอรับรองว่า นายนิพัทธ์ อัครสวะเมฆ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท
วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

นิสิตผู้มีความประสงค์จะมาติดต่อขอความสะดวกในการศึกษาค้นคว้า เพื่อทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง การสร้างแบบฝึกกลีลาสำหรับคนหูหนวก
ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความควบคุมดูแลของ

รศ.เทวศรี พิริยะเพณฑ์

ประธาน

ศส.ผาณิต บิลมาศ

กรรมการ

สิ่งที่นิสิตขอความอนุเคราะห์ คือ ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือในครั้งนี้ และขอขอบคุณในความ
ช่วยเหลืออนุเคราะห์ใด ๆ ที่ท่านจะโปรดทำแก่นิสิตผู้นี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ศิริรูกา นูลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 2584119

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อผู้วิจัย	นายนิพัทธ์ อัครสวะเมฆ	
ภูมิลำเนาเดิม	ต. ท่าฉลอม อ. ท่าฉลอม จ. สมุทรสาคร	
ที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 290 ซอยสุคนธชาติ ถนนสุขุมวิท 95 แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร 10250	
ประวัติการศึกษา	ปีการศึกษา 2513	สำเร็จมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสมาคมโรงเรียนราษฎร์
	ปีการศึกษา 2518	สำเร็จการศึกษา ตรีศาสตรบัณฑิต (คบ, พลศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
	ปีการศึกษา 2538	สำเร็จการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม. พลศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร
ประวัติการทำงาน	ปี พ.ศ. 2519	อาจารย์ เกริกวิทยาลัย สมุทรปราการ
	ปี พ.ศ. 2520	ครู 3 โรงเรียนวัดใต้ (ราษฎร์นिरมิตร)
	ปี พ.ศ. 2521	อาจารย์ วิทยาลัยอาชีวศึกษา สุรินทร์
	ปี พ.ศ. 2526	อาจารย์ วิทยาลัยอาชีวศึกษา เอี่ยมหล่อ
	ปี พ.ศ. 2527	อาจารย์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้